

# PÁN PŘICHÁZÍ



Ročník XXIX. ★ Září 1940 ★ číslo 1

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matica cyrilometodějská  
v Olomouci, Göringovo n. 16 - Ročně 3 K

## milé děti!

Prázdniny minuly, nastal opět nový školní rok. Půjdeš opět do školy! Máš si v ní osvojiti vždy více potřebných vědomostí, abys kdysi dovedlo správně plnit povinnosti svého stavu, máš však v době té zušlechťovati i duši svou, abys bylo stále bohatším pro nebe, máš být hodným a horlivým dítkem Božím.

Léta školní jsou dobou přípravy. Lidský život má též jaro, a tím je mládí. Na jaře zrno se zasévá, v létě jsou žně; na jaře stromy květem jsou obaleny, v létě a na podzim vydávají ovoce. Tak se dítko připravuje v mládí na budoucí život. Do srdečka svého má ukládati seménka ctností, jež později dozrají v bohaté klasy pro nebeské stodoly, má duši zdobiti květy dobrých skutků, z nichž v pozdějším věku se bude radovali. V přírodě nastává po podzimu zima, kdy klidně odpočívá a sil nabývá k novému žití. Tak i tobě, dítě, přiblíží se stáří klidné a po něm šťastná smrt, odpočinek po práci a naděje v radostné, šťastné probuzení. Šťastnou však bude kdysi tvá smrt jen tehdy, když budeš moci bez výcítěk svědomí pohlížeti zpět na uplynulá leta. Kdo v mládí pracoval, dobře času využil, nebude se báti smrti a věčnosti, neboť bude doufat, že při soudu obdrží odměnu dobrého dělnika a bude moci zvoulati s Božským Spasitelem: „Oslavoval jsem tě na zemi svou prací a modlitbou, nyní oslav mě ty, Otče, slávou u sebe!“

## Očista duše.

V roce 1939 vzpomíval náš tisk desetiletí úmrtí v celém kulturním světě známé operní pěvkyně a naší krajanky Emmy Destinové. Byla nejen uměleckým talentem, nýbrž zároveň i ženou vpravdě ušlechtilou. Když byla svého času návštěvou ve vlasti, uspořádala také koncert ve prospěch katolické Charity. V hovoru s tehdejším ředitelem Charity P. Ludvíkem Bláhou řekla: „Ale víte, důstojný pane, kdy jsem se cítila v Praze nejšfastnější? To nebylo ve Velké opeře, kdy jsem byla zasypána květy a kdy na mne obecenstvo čekalo po představení před Operou a doprovázelo mne s jásolem a s květinami až do mého hotelu — to bylo, když jsem zašla do některého katolického kostela a tam jsem se z duše pomodlila. Chodila jsem tam ke svaté zpovědi k jednomu knězi — to byl zpovědník! Ša jsem tam někdy celá rozbolněná a nešťastná a odcházela jsem klidná, radošná a šťastná. Říkala jsem mu: Důstojný pane, vy jste takový hodinář duší: rozeberete v duši každé kolečko, každý hřídelek, každou páčičku, vyprášíte, vyzkoušíte, dáte zase pěkně dohromady — a teď jdi! Hodiny jdou zase tiše, pravidelně a ukazují dobře čas.“ (Umělkyně při této slovech pohyby rukou napodobila hodináře čistícího a spravujícího porouchaný hodinový stroj.) — Hle, nejšťastnější byla slavná Emma Destinová po svaté zpovědi. Proč? Poněvadž právě tehdy byla Bohu nejbliže, neboť její duše byla očištěna.

Ano, tehdy je člověk nejšťastnější, když je Bohu nejbliže. A co nás od Boha oddaluje? Hřich! Hřich duši zatěžuje a je překážkou jejího rozletu k Bohu. Jak se můžeme z toho radovat, že dobratlivý Spasitel nám zanechal svátost pokání, ve které se můžeme těž hřichu zbavit. Po svém zmrvýchvstání odevzdal apoštolum moc odpouštěti hřichy: „Přijměte Ducha svatého; kterým odpustíte hřichy, odpouštějí se jim, a kterým je zadržíte, zadrženy jsou.“ (Jan 20, 23.) Dobrodiní svaté zpovědi mají být účastni všichni lidé; proto moc odpouštěti hřichy přešla od apoštola na biskupy a od nich na kněze v Církvi katolické a tak tomu bude až do konce světa. — Přicházej často (aspoň každý měsíc) a rád ke svaté zpovědi. Potom bude tvá duše zářit čistotou, jasem a Bůh ti bude tak blízko... Jak budeš šťasten... Tsk.

## Z pražských pověstí o sv. Václavu.

Zbožnost svatého Václava již v jeho jinošských letech také toho byla přičinou, že často meškával v chrámech, kde rád přisluhoval kněžím při mši svaté.

Aby pak k této vždy bylo při ruce vína s dostatek, vyžádal si na otci kus pozemku, aby mohl na něm vzdělati vinici a pěstiti potřebné víno. Jeho otec, vojvoda Vratislav, vyplnil přání předobrého syna. I vykázal mu k tomu vhodné místo na východní straně pražského hradu mezi sta-

rou vozovou cestou a později tak zvanými starozámeckými schody, kterýžto výběžek slul už tehdy Opušem.\*

Tam tedy nalézala se vinice svatého Václava, kde světec hrozny pro kostely lisoval a kde ve zřízené kuchyňce i hostie pekl. I dříví k tomu potřebné sám si snášel a ty s vímem do kostelů za času nočního roznášel se svým sluhou Podivenem.

I v kruté zimě ochotně konal tyto cesty, aby svou lásku k Bohu ukázal. Stalo se pak, že jednoho časného jitra opět pospíchal s hostiem a vínelem do kostela svatého Kosmy a Damiána proti Skalce na nynějším Novém městě pražském. Sněhu bylo až po kolena, zima krutá, neboť i studený vítr vál, že takřka kosti v těle pronikal. I jal se naříkat Podiven: „Pane, dnes snad s tebou ani na druhý břeh Vltavy nedojdu. Zkřehlé nohy vypovídají mi službu, což abychom se vrátili?“

Ale svatý Václav řekl věrnému sluhowi: „Tak malou oběť Bohu je ti za těžko přinést? Vzmuž se, Podivene, a vzpomeň si, kolikrát Kristus i pro tebe trním krácel. Jdi po stopách mých a uvidíš, že ti bude lépe a snažněji.“ A opravdu, jakmile Podiven vstupoval ve šlepěje svatého Václava, jež v sněhu zrovna zářily, zahřívaly se jeho nohy, že zimy již necítil.

Od té doby všude a bez obavy následoval Podiven svého pána a s ním i smrt podstoupil. Neboť, když po zavraždění svatého Václava rozhlašoval zázraky, které daly se na hrobě světcově, i jeho spiklenci jali, oběsivše ho opodál boleslavského hradu. Stromy však v lese tom i tuto vraždu prozradily, neboť všecky se sklonily směrem ke kostelíku svatého Kosmy a Damiána, kde svatý Václav byl pohřben.

I vzali zbožní lidé jeho tělo a pohřbili je. To pak později, když tělo svatého Václava bylo uloženo na hradě pražském, také tam převezli, aby svatý kníže a jeho věrný sluha nebyli od sebe odloučeni ani po smrti.

## Pokušení.

Byla po prázdninách. Tak rychle utekly, že Helenka tomu ani věřit nechtěla. Byl konec koupání, slunění, výletů do lesa na jahody a jiným zábavám. Helenka vzpomínala na svůj pobyt u babičky. Byla u ní s bra-

\* Opuš znamenal ve staroslovanském tolík co ohon neboli ocas.



Josef Mánes: Sv. Ludmila vyučuje

Sv. Václava.

Lidové závody.

Archiv MCM.

# Učiň si dobrou knihu svým

tříčekem přes celé prázdniny. A teď, zrovna když měly zrát jablíčka, hrušky a švestky, musili oba domů. Zítra je zápis do školy. Helenka půjde do druhé třídy a bratříček už do čtvrté. Sháněla tedy školní brašnu a ostatní potřeby a stále se maminky na něco dotazovala: v kterých půjde šatech, zda bude mít ve vlasech motýla, zda jí dá maminka ty nové dřeváčky, zda ji maminka ráno vzbudí a jiné starosti. Maminka nestačila odpovídat. Proto aby se jí na chvíli zbavila, povídala: „Půjdeš, Heluško, bratříčkovi naproti. Nevím, kde tak dlouho vězí. Poslala jsem jej ke kupci pro mouku. Jistě kdesi skotačí s kamarády a na mouku zapomněl!“

Heluška nechala šukání a vesele vyběhla ven. Kupec byl na konci vesnice. Aby si nadběhla, šla kolem humen. Tak přišla k oplocené zahrádce, z níž vyčuhovaly přes plot haluze košaté jabloně. Na haluzích bylo plno červených zralých jablek. Helenka se zastavila, dívá se zvědavě na jablka, v ústech se jí začaly sbíhat sliny a do pusy strkala prstík. Co má dělat? Tak zralá a krásná jablka nemá ani stařenka, ani kdokoliv v celé vesnici. Ohlíží se kolem, zda někdo nejde. Nešel. Byla sama. Sama? A což anděl strážný? Ten pln úzkosti, aby nespáchal hřích, ji uchopil za ruku a za rameno a snažil se ji odvésti. Ona však jej neviděla a jeho ruku necitila. Tu se jal jí šeptati do ucha: „Helenko, dosud jsi nikdy nekradla, zapři se! Vzpomeň si na Evu v ráji. Také tak jako ty dostala chut na zakázané ovoce a jak to potom dopadlo! Všichni lidé měli k vúli ní trpěti na věky.“

Ale ani to nic nepomáhalo. Pokusení bylo příliš veliké a ovoce lákavé. Tu jí povídá andílek: „A myslíš, že jsi zde sama? Jsem tu přece já s tebou a což Ježíšek? Ten tě také vidí. Vždyť je všudypřítomný! Když se přemůžeš, pozná, že jej máš ráda a místo téchto jablek pozemských daruje ti v nebi jablka nebeská a ta jsou mnohem sladší, než tahleta. A nejenom jablka, on má v nebi ještějinou odměnu,



# zálym společníkem a přítelem!

kterou ti chystá mezi anděly a svatými. Kdybys však trhala, zlobil by se na tebe a dal by tvou odměnu jiným, kteří nejsou mlsni, jako ty!"

Těmto slovům Helenka nemohla odolat, neboť byla hodně dítě. Vzpomněla si, že už se tak dlouho zdržela a že maminka čeká na ni i na bratra, odtrhla oči od jablka a dala se do klusu. Po cestě jí cosi v duši hřálo a říkalo: „Umiš se přemáhat. Ježíšek má radost. Do sešitku obětí si můžeš napsati: Chtěla jsem trhat jablka a mlsat, ale netrhala a nemlsala z lásky k Ježíškovi.“ Hned první hodinu náboženství ukážeš sešitek panu katechetovi a povíš mu, jak jsi se přemohla a jak i budoucně se nedáš svésti dáblem, kdyby nastrážil i sebe pěknější jablíčka. Ďábel bude mít zlost! Ale nechtě! Ať se zlostí třeba i pukne, jen když Ježíšek bude mítí radost!

—ský.

## Dobре se vzdělávej v náboženství!

Kterási matka posílala svého chlapce velice nedbale do náboženství. Často chyběl a mnoho toho neuměl. Bylo to právě tehdy, kdy pan farář připravoval děti k první sv. zpovědi a k prvnímu sv. přijímání. Tu napomenul onu matku: „Posílejte přece svého chlapce do náboženství v ravidelně, jinak bych ho nemohl připustit k první svaté zpovědi a k prvnímu svatému přijímání!“

Matka se však rozhněvala a zlostně odpovíděla: „Můj chlapec nepotřebuje ani náboženství ani první svaté přijímání. Ostatně stromy v lese také rostou bez náboženství a daří se jim velice dobře!“

Jak to bylo od oné matky nerozuměné! Také se však dožila výsledku této své výchovy bez Boha a bez náboženství. Za dvacet roků byl její syn odsouzen k smrti za to, že zardousil vlastní matku, když mu již nechtěla dávat peníze na opíjení.

Ty máš rodiče hodně, kteří tebe do náboženství posílají. Jak máš za to Pánu Bohu děkovat a za ně se modlit. Nestačí však jen do náboženství chodit, také máš dávat pozor, dobré se všemu naučit a co je neihlavnější — také dělat to, k čemu tě náboženství vede. Ty jako dítě hodných katolických rodičů buď všem ostatním vzorem jak v učení, tak v chování i v celém životě. V čem to musí být u tebe lepší? Přemýšlej! Náboženství není jen pro školu, ale hlavně pro život. Proto v náboženství dávej pozor a dobré se všemu nauč! Nejhļavnější při tom je, abys to všechno také dělal, co náboženství přikazuje. Jen náboženství tě povede k životu opravdu šťastnému, zajistí tobě šťastné umírání a šťastnou věčnost.

Tsk.

## Měj soucit se zvírátky!

„Ořechu, Oříšku, poběhni honem!“ Tak volal malý Jiřík na prahu hájovny. Z lesa dlouhými skoky přihnal se veliký honící pes. Byl bíle a hnědě skvrnity, Dlouhé převislé uši měl celé hnědé. Skákal na chlapce pln radosti. Jiřík se bránil a domlouval: „Ořechu, tys nezpůsobný pejsek. Hezky si sedni a popros, něco ti dám.“ Pes hbitě usedl na zadní nohy a předními prosil tak pěkně, že Jiřík se nezdřel a dal mu valnou část své chudé svačiny. Pak musil ještě Ořech zaštěkat, jako by děkoval, a ted začal veselý rej okolo hájovny.

Pes i dítě v přemíře radosti běhali jako splašení po lese, až týna donutila je usednouti.

Pod vysokým smrkem před hájovnou usedl Jiřík, Ořech důvěrně opřel hlavu o jeho kolínka a tiše poštěkával.

„Co mi chceš, Ořechu?“ divil se hošák, který patrně psu dobře rozuměl. Pes vyskočil do lesa a zase se vrácel, jako by hočka za sebou vybízel.

„Chceš, abychom šli tatínkovi naproti?“ ptal se Jiřík. „Ale hloupý; vždyť tatínek přijde od „ručiček“ a ne od „vlčí jámy“.

Ale pes, jako by nerozuměl, stále vedl svou. Konečně se Jiřík zdvihl: „Buďsi,“ povídá, „půjdeme tedy; jsem zvědav, kam mne zavedeš.“

Ořech radostně zaštěkal a počal se otírat o nohy chlapcovy, div jej nedorazil.

Ted šlo to poskokem do lesa, k zelené kotlince, zvané „vlčí jáma“. Když Jiřík vyběhl na pokraj kotliny, zarazil se všecek zdřevěnělý. „Vlčí jáma“ hemžila se psv všech druhů a barev. Ořech s radostným štěkotem vrhl se mezi své kamarády. Ve chvíli vrátil se k Jiříkovi, na pokraj lesa, ne však sám. Za ním bral se volně statný bernardýn, celý černý, jen bílá ploská svítila mu nad čelem.

Pes zaštěkal, a ku podivu Jiřík mu rozuměl, jako by mluvil lidskou řečí. I Ořechovi rozuměl, i všem ostatním psům.

Černý bernardýn promluvil: „Jsem králem v říši psů. Poněvadž jsi tak dobrý nejen k Ořechovi, ale i ke všem cizím psům, dovolil jsem, aby tě sem Ořech uvedl. Zde scházíváme se časem a vypravujeme svoje osudy. Sedni si tu vedle mne, a uslyšíš, jak málo dobrých lidí je na světě, a jak mnoho zlých a necitelných.“

Jiřík usedl na hebký mech, vedle něho ulehla královna psů a nyní přestupovali psi a každý vyprávěl, co dobrého nebo zlého se mu přihodilo od poslední schůzky.

První přestoupil mdlým krokem hlídací pes. Zmořeným hlasem vypravoval, kterak po celý rok za mrazu i horka uvázán jest u boudy. V zimě tuhnou mu údy mrazem, v létě zase horkem div neonemocní, a nikoho není, kdo by alespoň denně nádobu čerstvou vodou naplnil, aby uhasiti mohl palčivou žízeň.

Pak přivlekl se hnědý ohař, tělo poseté ranami. Myslivec, jeho pán, uvykl všecku zlost vylévat si na psu. Nechť cokoli nepřijemného jej potká, hned důtky nebo karabáč sviští v jeho ruce, a ubohý pes svíjí

se mu v bolestech u nohou, aniž by žalostným kňučením pohnul jeho srdce k útrpnosti. Pak přiskákal o třech bílý špiclík. Čtvrtou nožku přerazil mu kámen, vržený rukou nezbedného chlapce.

Tak předstupovali psi jeden za druhým a skoro každý stěžoval si na zlé a ukrutné zacházení. Jen velmi málo psů chválilo své pány.

Jiříkovi se zdálo, že není ani možné, aby lidé byli tak zlí, aby tak krutě odměňovali věrné služby svých strážců a pomocníků.

Naposledy promluvil psí král: „Milí druhové! Konejte věrně svoje povinnosti. Nedejte se zlobou lidí svésti, abyste také byli zlí. Zvláště nezbedným dětem neodplácejte zlé zlým, ale snažte se být mírní, aby se tyto zastyděly a napravily.“

Psi zaštěkali sborem, a mžikem ztratili se v lese. Jiřík ruče se zdvihl, a hlel setmělým již lesem přicházel otec. Zahřměl na chlapce, ačkoliv tvář jeho se při tom usmívala: „Prach a broky, kluku jeden, do noci jen by po lese lítal a matka doma asi trne strachy.“

Jiřík vyskočiv, přivinul se k otci. „To jsi se ulítal, ty, ty!“ hrozil otec, „ještě nemoc si uženeš.“

Jiřík dobře věděl, že to tatínek jen tak hubuje. Objímal otcovu ruku, a Ořech jako poblázněný skákal na pána, až jej musil rázně zakřiknouti.

Cestou k hájovně vypravoval Jiřík otci, co viděl ve „vlčí jámě“. „Zdálo se ti to,“ odtušil otec.

„Byl to však pravdivý sen. Ani netušíš, hochu, jak lidé jinak dobrí, ukrutně dovedou zacházeti se psem. Ne nadarmo se říká: ten se má jako pes. A přece přemnohý pes koná člověku služby neocenitelné.“

Došli k hájovně. Maminka také uvítala Jiříka domluvou, ale laskavé její oči svědčily o lásce k dítěti.

Ořech radostně skákal s jednoho na druhého, jsa šťasten, že mu osud přál náležeti tak dobrým lidem.

*Anna Simerská.*

## V sirných dolech. Napsal J. M. Benešovský.

V syté zeleni stinných stromů při ústí Narenty, naproti poloostrovu Pelješci, skrýval se malý zámeček. Zde vzdálen světského hluku žil vysloužilý setník se svým vnučkem Osvaldem.

Ubohý hoch neměl na světě nikoho, jen svého dědouška. Otec, jakož pravý hrdina, bojoval pod velením admirála Tegetthofa a padl v boji s Itálií u Lissy; matičky chlapec ani nepoznal. Uložili jí k věčnému spánku na hřbitově v Pulji, když malému Osvaldovi nebyl ani rok. Štěstí, že po smrti otcově se ho ujal děd a všemožně se staral o vychování svého miláčka.

Vždyť mimo něj neměl nikoho na světě, i přilnul tudíž celým srdcem k synkovi své předčasně zemřelé dcery. Osvald splácel dědovi lásku láskou.

Děd chtěl, aby z vnuka byl řádný vojín a zkušený námořník, a proto již záhy učil jej se svým sluhou Jovanem řídit malou kocábku po vlnách řeky.

Tak vesele plynuly oběma dny v té krásné krajině při ústí Narenty, jen to mnohdy kalilo mysl starého hrdiny, co bude z malého Osvalda, až jeho povolá Bůh na onen lepší svět.

Málokdo zavítal do jejich zátiší. Jen někdy přijel chorvátsky zeman Kvaterník, aby navštívil starého setníka, svého otcovského přitele. Velmi miloval i Osvald statného Chorváta a rád se mu chlubíval, čemu od poslední jeho návštěvy se byl naučil. I zeman Kvaterník přilnul k Osvaldovi a vypravoval mu o slavných hrdinech, kteří proti Turkům hájili svou víru a statky.

Jediný tento přítel byl naději starého setníka, starajícího se o budoucnost malého vnuka. Ten by se ho ujal, kdyby smrt je rozloučila.

Osvald rostl a sibil a dovedl již obratně vládnouti veslem, takže loďka, jeho rukou řízena, jako šipka uháněla po hladině Narenty. S radostí hleděli naň děd a šedivý Jovan, hladě si mohutný knír, říkával: „Bude z tebe statný junák, bude, jako byl tvůj pan otec. Dej mu Pán Bůh lehké odpočinutí. Škoda, škoda toho dobrého pána, že jeho udatné srdce již odpočívá na dně mořském.“

„A zdá se mi, že i já půjdu brzo za ním,“ vece setník, „jest mi nějak nevolno. Pojdme raději domů. Musím si uléhnouti.“

Osvald, vrátil se ke břehu, připevnil lodku k dubovému kolu a spěchal za oběma starci.

Zatím již Jovan dopravil starého pána na lůžko. Osvald usedl u milého děda a upíral slzami zakalené černé oči na stařeckovu tvář, jako by z ní chtěl vyčísti, co churavému chybí. Vedle něho seděla stará hospodyně a přikládala pánovi studené obklady na rozpálené čelo.

(Pokračování.)

## M A L Y H Á D A N K Á R

Rebus.

o o o  
o n o  
o o o

Záměnka.

S „b“ vojákova je potřeba,  
s „p“ k občerstvení je zas třeba.

Rebus.

L Z 100 m<sup>2</sup>

Přesmyčka (nábož.)

P A N N E D Ě L Ā

e = ě

Skrývačka.

Františkovi - Karel Seidler.

Žene Jan kozy na pastvu?

# DAŇ PŘICHÁZÍ



Ročník XXIX. • Říjen 1940 • Číslo 2

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská  
v Olomouci, Göringovo n. 16 - Ročně 3 K

## ZA ŠTĚSTÍM

Mireček zaslechl kdysi, že někteří lidé ve světě nalezli štěstí, i umínil si, že ho také půjde hledat.

Jednou v létě za nedělního odpoledne vydal se na cestu.

Přišel do velikého lesa, kdež byl příjemný chládek. Na kraji proskakovaly větvemi stromů zlaté paprsky sluneční a něco světla rozlévaly, ale dále husté koruny zabraňovaly jím přístup do lesa úplně, takže v něm převládalo velebné temno. Nikde nikdo nešel, posvátného ticha nikdo nerušil, jen tu a tam přeběhla štíhlá laň, nebo po kmenu poskočila a zlostně zavrčela veverka nebo v korunách stromů přelétl pták.

Cesta, po které dlouho kráčel, začala se rozbíhati v cesty dvě. Dal se tou, která byla více ujezděna a ušlapána, neboť soudil, že po ní více lidí jezdí a chodí, a že tedy snad bude správnější. Ale i ta po nějaké chvíli se rozvětvovala v neurčité cesty a cestičky...

Mireček zůstal na jedné pěšince bezradně státi. Zmocňoval se ho strach a úzkost. Má jít dál nebo se vrátiti? Však, kdo štěstí hledá, nikdy nesmí jít zpět, nýbrž stále kupředu. Odpočine si chvíliku na suchém jehličí pod stromem a potom půjde dál...

Pojednou vidí jakousi záři, která se k němu blíží. Hle, z ní vystupuje překrásný anděl, přichází k němu, bere ho za ruku a vydává ho z lesa.

Vede ho k jakési krásné železné ohradě a podél ní písčitou pěšinkou až ke zlatým dvírkám, za nimiž uvnitř stojí jako na stráži dva roztomili

andělové, kteří je zdaleka vítají, na ně se usmívají, dvířka jim otevírají, a jakmile vešli, zase je za nimi zavírají.

A nyní se uzaslému hochovi otevřá nádherný pohled, který jej oslnuje a blaží zároveň. Před sebou vidí široké mramorové schody vedoucí na vršek, na jehož vrcholku stojí překrásný hrad. Po obou stranách schodiště stojí stromořadí kvetoucích stromů, pestří se vkusně upravené záhonky vonících květin, pestrobarevní ptáci poletují se stromu na strom a zpívají, krásní motýli houpají se v teplém vzduchu, vznášeji se a zase usedají na květiny, šumivé vodotrysky vyhazují proudy křišťálově čisté vody, jež zase padá do nádrží, v nichž prohánějí se zlaté rybky...

Hoch dívá se v úžasu na nový onen svět, neví vlastně, kam se má dříve podívat a čemu se má více diviti. Cítí, že je blažen. Nic ho netrápí a netíží. Necítí ani únavy ani hladu ani žizně. Dýchá lehce. Nemá strachu a o nějaké úzkosti není ani potuchy. Jest krásou a slastí jako sladce opojen.

Anděl bere ho za ruku a vede po lesklých schodech ke hradu. Čím výše, tím lepší rozhled, a oči, usí a srdce zakoušeji tím více rozkoše.

Slyš! Z hradu zaznívá překrásná hudba a zpěv. Hoch se chce zastavit a dosyta se naposlouchati, než anděl nedovoluje a drže ho za ruku jde s ním stále nahoru. Hudba je čím dálé jasnější a zpěv zřetelnější. Právě zpívají:

Vše nízké zůstaň zas jen nízko,  
vše vznešené spěj k výši;  
kdo touží štěstí být blízko,  
- už v jeho vešel říši.

Otevřenou branou vešli do hradní předsíně. Tam stál zástup zpívajících andělů. Jeden hrál na varhany, a jiný řídil zpěv. Tento, jakmile vstoupili, dal taktovkou znamení na přerušení zpěvu a hudby. Hned všichni přestali a po příkladu svého ředitele obrátili zraky své ke vchodu.

(Pokračování.)

## Proč se Jeník dostal do lesnické školy.

Jeník, syn panského hajného, sbíral v lese houby. Očima i myslí zábrán a k zemi upoután ani nepozoroval, že blíží se k němu jakýsi cizí pán s hochem. Teprve, když přišel k nim hodně blízko a zaslechl jejich kroky, zdvihl hlavu a spatřil je.

„Asi nějací výletníci,“ myslil si, „před týdnem začaly prázdniny, přijeli odněkud z města, aby se zde v našich krásných lesích osvěžili.“

Jeník pomalu šel a cizí pán s hochem asi dvanáctiletým šli proti němu. Měli se minouti ve vzdálenosti jen několika kroků.

Než přešli, Jeník uctivě sejmula klobouk a řekl „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus.“

„Až na věky. Amen“ odpověděl cizí pán a zastavil ho.

Mile ho dojalo, že cizí hoch ho pozdravil.



## K 70oletému jubileu P. Marie Vranovské!

V měsíci září bývají každou sobotu večer pořádány velké světelné přívody kolem kostela; po přívodu je libání milostné sošky. Letos v obrovských zástupech přicházejí poutníci, aby uctili Matku Boží a vyprosili si potřebnou pomoc a útěchu. U Panny Marie Vranovské konají se každoročně i kurzy exerciční, z nichž odcházejí exercitanti nadšení pro práci v Katolické akci a doprovázení požehnáním Matky Boží.

Lidové závody.

Archiv MCM.



Změniv směr, volným krokem šel k Jeníkovi.

„Odkud pak jsi, hochu?“ tázal se ho přívětivým a měkkým hlasem.

„Jsem zde z hájovny u lesa,“ pravil Jeník a pravou rukou ukázal východním směrem.

„Jak se jmenuješ?“

„Jan Smolík.“

„Je tatínek doma?“

„Není. Je na pasece. Pan lesní vzkázel, že na prázdniny přijede pan baron a že tedy nyní musí zvláště bedlivě les, dříví a zvěř hlídati.“

„Dovedl bys mne k tatínkovi na paseku?“

„Ano, prosím, račte jít tímto směrem,“ pravil Jeník a ukázal rukou, kudy nutno jít.

Šli.

Cestou Jeník na všechny otázky cizího pána krátce, ale věcně a jádrně odpovídral.

Když někoho potkali, uctivě se jmul klobouk a zdvořile pozdravil.

Brzy začalo proleskovati jasnější světlo a zakrátko vyšli z lesa úplně. Ocitli se na mýtině.

Několik mužů dobývalo pařezy a srovnávalo je do hranic. Hajný právě stál u nich a něco si zapisoval.

„Tamtahle je tatínek,“ pravil Jeník ukázav rukou.

Cizí pán šel napřed, a hoši, kteří byli asi stejněho věku, šli za ním. Spřátelili se cestou a živě si vypravovali.

Když se blížili k dělníkům, pojednou hajný uctivě zdravil, šel cizímu pánu naproti a oslovil ho: „Panе barone!“

Jeníkovi se rozbřesklo. Zčervenal a v rozpacích klopil zrak.

Pan baron vyměnil s hajným jenom několik slov a šel dále.

Jeník se přitulil k otci a také na rozloučenou pana barona i jeho synáčka uctivě pozdravil.

\*

Koncem měsice bylo v zámku „úřední řízení“. Všichni lesníci i hajní se dostavili. Při té příležitosti dostávali pochvaly i důtky a mohli přednésti i stížnosti a prosby.

Po řízení dal si pan baron zvláště zavolati hajného Smolíka a pravil mu: „Pan lesní vás chválí, že jste svědomitý služebník. Já vás chválím nechci, ale abyste měl tím větší radost, chválím vašeho hocha. Je zdvořilý, uctivý a z jeho odpovědí jsem poznal, že jest i bystrý.“

Za řeči v lese mi řekl, že vychodil druhou třídu měšťanské školy. Nechte ho vychoditi ještě třetí měšťanku a potom mu udělím stipendium, které jsem pro dítky zřízenců svého panství založil a na něž může vystudovati lesnickou školu.

Vystuduje-li s dobrým prospěchem a bude-li hodný, dám mu potom nějaké místo na svém panství.“

Hajnému vstoupily slzy do očí — slzy díků.

Hned po „řízení“ spěchal domů, aby se svou radostí se rozdělil s manželkou, Jeníkem a ostatními dětmi.

Jeník vychodil ještě třetí třídu měšťanské školy a potom šel do města na školu lesnickou.

K tomu dopomohla mu jeho zdrojlost. Kdyby byl v lese mlčky pana barona minul, jako by snad bylo sta jiných hochů udělalo, nebyl by se s ním pan baron dal do řeči, nebyl ho poznal a nebyl by mu dal ovšem ani stipendia.

Zdvořili lidé jsou v životě oblibeni, milováni a docházejí štěstí.

Se zdvořilostí dojdeš daleko, s nezdvořilostí nikam.

## Modlitba.

Evička, Venouš a Jiříček byli tři sourozenci. Měli se velice rádi. Evička už byla u prvního svatého přijímání a tenkrát slíbila Ježíškovi, že se nikdy nezapomene pomodlit ráno a večer před spaním a také před jídlem a po jidle. Učila tomu také své malé bratříčky. Když ma-

Ríjen, měsíc ružencový, bude vás  
budete-li s dětmi ružentí

minka se s nimi pomodlití nemohla pro mnoho práce, říkávala: „Evičko, musíš mě zařít. Pomodli se s nimi! Ukaž jim, jak mají skládat ruce a kam se mají při modlení dívat.“ A Evička byla na to hrdá, že ji maminka tak důvěřuje. A bratřičci se s ní rádi modlili. Každé slovo vážně a jadrně vyslovovala a očka zbožně na kříž nebo obraz upírala.

Kdysi si děti hrály v koutě zahrady a než se nadaly, zvonilo poledne. Vtom viděly, jak maminka přikrývá stůl, který stál v zahradě pod obrazem Panny Marie na rohu domu.

„Dnes budete zde venku obědovat,“ povídá, „do kuchyně mně nechodeť, líčím tam vápnem.“

Děti měly velkou radost. Evička s Venoušem přinesli ke stolu odkudsi lávku a Jiříčkovi jeho židličku se zábradlím. On se na ni ihned uvelebil s lžíčkou v ruce. Náhle však se Evička za stavila a povídá:

„Teď jsem si vzpomněla, že jsme se dosud nepomodlili. Napřed se pomodlíme „Anděl Páně“ a potom k jídlu.“

Ihně ruce složila, obrátila se k obrazu Panny Marie a začala zřetelně: „Anděl Páně zvěstoval...“ Venouš s ní Malého Jiříčka nerušili, neboť ten ještě „Anděl Páně“ neuměl. Když však se začali modlit k jídlu, musel i on na židličce složit ručky a říkat s nimi. Panna Maria s Jezulátkem se na ně usmívala a andělé strážní měli velikou radost. Jeden z nich také přinesl na stůl teplou polévku a než se děti pomodlily, byla polévka rozdělena na talířcích. Velice se tomu divily. Usedly ke stolu a jedly.

Mezitím přišla ke stolu slepička s hejнем kuřátek a dívála se prosebně na děti. Evička ukrojila chlebíčka a drobila kuřátkům. Jiříček chtěl některé kuřátko pohludit, nahnul se hodně ze své židličky a byl by se s ní převrátil, kdyby jej nebyl anděl strážný v poslední chvíli zachytily. Tu si tedy sedla Evička vedle neposedy, aby se mu zase něco nestalo.



Lidové závody.

Archiv MCM.

*rodicové, žebříkem velkých milostí,  
n uctivat Matku Boží*

Když poobědvali, zase se pěkně pomodlili a pak běželi všichni k mince a oknem na ni volali do kuchyně: „Pán Bůh zaplat za oběd!“ Maminka odpověděla: „Pán Bůh požehnej!“ Vyšla ven, Jiříčka uložila na kočárek, aby se trochu prospal a Evička s Venouškem šli si zase hrát k potůčku.

-řa.

## Svatý Alois pomohl.

Ve venkovské hospodě sedělo kdysi odpoledne několik mladíků a pojelo. Bavili se jak se dalo. Často hrubě a rouhavě. Jeden z nich vypravoval, že byl včera v lese přepaden bouří, před níž se ukryl v nedaleké kapličce, zasvěcené svatému Aloisovi. U jeho sochy nalezl lísteček, na němž bylo dětskou rukou toto napsáno: „Sv. Aloisi, odevzdej, prosím tě, tento lísteček Ježíškovi v nebi. Pomáhej se mi modlit, aby můj bratr změnil svůj život, aby se přestal opijet, hrát v karty a hněvat maminky, která si proň oči vypláče. Tak přece se do nebe dostat nemůže!“

Jeden z mladíků, Karel, jej přerušil a povídá se smíchem: „To psala jistě hloupá sestřička Frantíkova. Ted vím, proč Frantík už delší dobu mezi nás nechodí. Dělá pokání!“

Ostatní přizvukovali a uštěpačné poznámky na hodnou sestřičku Frantíkovu a jeho matku se jen sypaly. Jejich posměch však přerušil Pepík a povídá:

„Počkej, Karle, nesváděj to na sestru Frantíkovu, když je to tvoje sestra Lída. Na, přečti si to sám!“

Karel zrudl překvapením a rozčilením, popadl dopis a aniž se rozloučil, odešel rychle ven.

Cestou četl pozorně dopis Lídin. A čím déle četl, tím více se tišila bouře v jeho nitru a vkrádaly se tam myšlenky vyčítavé. Konečně přišel k lesní kapličce. Neodolatelně jej to tállo dvojnítř. Vešel a zůstal zahanben státi před sochou světcovou. Zdálo se mu, že se jeho oči naň dívají a ústa se pohybují, a že slyší jeho hlas: „Karle, bud rád, že máš tak hodnou sestřičku! Můžeš se ještě zachránit. Odvrhni od sebe falešný stud před svými zkaženými kamarády, nemysli na to, co řeknou tvému obrácení, myslí na Boha, jenž ví, že tvé srdce je lepší, než skutky tvé ukazují. Měj sílu postavit se rozhodně na odpor vlivu společnosti, která by tě uvrhla do jisté záhuby časné i věčné.“

Slunce zářilo oknem do kapličky růžovým světlem před západem. Posvátné ticho kolem a pohled na světce tak působily na Karla, že se nezdržel slz. Klekl před sochou na kolena, složil ruce a polohlasitě se modlil: „Svatý Aloisi, oroduj za mne!“

Najednou ucítil čísi ruku na rameni. Když se ohlédl, spatřil Lídou. Usmívala se naň a povídá: „Já jsem to věděla, Karle, že mne svatý Alois neoslyší!“ Karel, přemožen citem, uchopil sestřičku do náruče a vtiskl jí upřímný bratrský polibek beze slova. Pak spěchali domů. Matka plakala radosti, když všechno zvěděla.

Karel od té doby byl jako proměněn. Našel si jiné kamarády, kteří se uměli bavit jinak, než karbanem a pitím a kteří založili ve vesnici spolek katolické mládeže. Největší radost ovšem měla Karlova sestra Lída a jeho dobrá matka.

-řa.

## V sirných dolech. Napsal J. M. Benešovský. (Pokračování.)

Bližil se večer a setníkovi pořád nebylo lépe.

„Nebude-li zítra lépe, bude musetí Jovan pro lékaře,“ pravila šeptem hospodyně a starostlivě pohlížela na nemocného.

„A proč až zítra?“ ozval se Osvald.

„Protože Jovan není doma. Odešel nakoupiti oleje a potravin. Právě připlula loď italského kupce, od kterého nás pán kupuje vše, čeho třeba. Připozdilo se však, mladý pane, je čas, abyste šel na odpočinek.“

„Půjdou,“ řekl Osvald, „ale bude-li dědovi hůře, probudte mne.“

Když vešel do svého pokoje, usedl na lůžko, položil hlavu a zamyslil se.

„Proč čekati do rána, až by se Jovan vydal na cestu pro lékaře? Vždyť já sám dovedu řídit loďku po řece a na obloze svítí měsíc tak jasně, jako rybí oko. A pak kdoví, jestli by lékař byl ráno doma. Ted v noci spíše ho najdu. Byl jsem tam několikrát s Jovanem a s dědem, snadno podničku tu cestu i sám.“

Nemeškal, přehodil přes ramena vrchní šat, vyšel postranním vchodem do zahrady a spěchal k řece. Odvázal loďku, chopil veslo a již plul proti vodě. Držel se blíže břehu, dobře jsa pamětliv slov zkušeného Jovana, že u břehu je proud slabší. Zdálo se mu však, že vlny silněji narážejí na veslo a na loďku, než odpoledne, i že voda není tak čistá jako jindy.

Plul již hodnou chvíli, když ucítil, že umdlévá. Však již nemá daleko, jen přeplouti ke druhému břehu. To ale vyžadovalo velikého namáhání, protože musel přeplouti spojená ramena Narenty a síly mu ubývalo každým okamžikem.

Najednou lehkou lodici uchvátil silný proud a hnál ji druhým rameňem. Darmo nešťastný chlapec napínal všecky sily, darmo volal o pomoc. Silný proud unášel lehkou lodici druhým ramenem Narenty do modrých vln Adriatického moře.

Již měl neštastný chlapec za to, že se jeho loďka rozdrtí o skály a on zahyne ve vlnách. Skály se rozstoupily a on se nalézal na moři.

Však hle, tam se něco černá. Byla to větší lodice, na níž při svitu měsice spatřil několik postav.

Osvald volal z plna hrdla o pomoc.

Několik vesel zašplouchalo, a po malé chvíli byl ubohý zbloudilec ve společnosti několika neznámých mužů, opálených tváří a zarostlých černým vousem. Muži tito promluvili mezi sebou několik slov řečí chlapci úplně nesrozumitelnou a zasmáli se tak, až neštastnému mráz po zádech přeběhl. Lodici chlapcovu potopili do moře.

Pak se chopili vesel a po malé chvíli zastavila jejich lodice u veliké lodi, na niž všichni vystoupili.

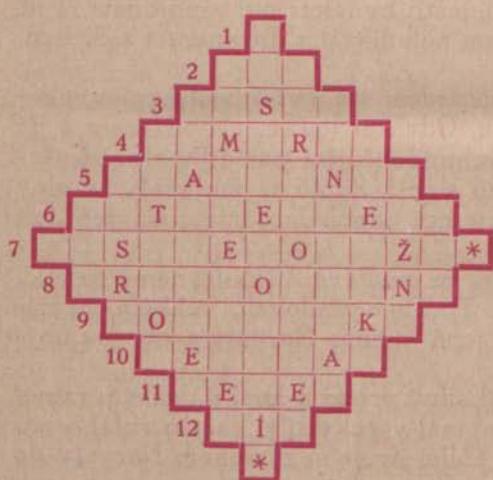
Osvalda uzavřeli do malé komůrky, kde setkal se s chlapcem a s čtrnáctiletým, který klidně spal, jakoby matička bděla u jeho lůžka.

Mladý náš přítel nemohl však usnouti. Myšlenky jeho neustále zalétaly k lůžku nemocného děda v útulném zámečku na břehu Narenty. Co asi řekne nemocný děd, až ráno neuvidí svého miláčka? Zda jeho nemoc nezhorší se z toho leknutí? Darmo hledal odpovědi na tyto otázky. Na to, co se s ním stane, ani nepomyslil. Byl to hoch nábožný, který věděl, že bez vůle Boží ani vlas s jeho hlavy nesejdě. I obrátil se k tomuto Otci všech opuštěných a vroucně se modlil za uzdravení svého dědouška.

Pokračování.)

## M A L Y H Á D A N K Á R

### Doplňovačka s tajenkou.



### Doplňovačka.

E	R	I	
E	R	I	
E	R	I	
	E	R	
		E	R

město v Německu  
město v Německu  
duchovní osoba  
nakažlivá nemoc  
město v sev. Africe

1. Souhláska.
2. Tanec.
3. Tuk.
4. Přítel.
5. Žena milující vlast.
6. Školský spolek katolický.
7. Zjevený zákon.
8. Předměstí Prahy.
9. Dětská hračka.
10. Nemoc vína.
11. Tažné zvíře.
12. Kov.
- Střed s hora dolů a 7. řada dají známý zákon Boží.

### Rebus.

$$Už = \frac{z}{im}$$

### Hádanky.

Má to pět prstů a není to ruka, má to rukáv a přece není na kabátě, je to někdy bílé, ale více černé?

Má to hřbet a přece to nemůže ležet, má to dvě křídla a přece to nemůže létat, má to brejle a přece to nevidí, má to kořen a přece to neroste?



## smutný průvod

Ach, jak smutný průvod  
ke hřbitovu kráčí —  
za rakví sirotci  
čtyři spějí v pláči ...

Matičku jim dobrou,  
zlatou k hrobu nesou,  
ach, jak se ubozí  
žalem, bolem třesou!

Již rakev spouštějí —  
ach, ten nárek dětí  
kosti až proniká —  
k nebes výši letí.

Tam matička jejich  
prosí Krista Pána,  
by náhrada dítčáků  
jejím byla dána!

A neprosí marně —  
duše dobré kynou  
sirotkům již — k srdci  
laskavě je vinou ...

Otec jim, matičku  
nahradit se snaží —  
ó, jak láska jejich  
sirotky ty blaží!

**„Na dušičky vzpomínejme, z očistce jim pomáhejme“**

Čím? Dětská modlitba proráží nebesa! Děti, modlete se často a zvláště v listopadu za dušičky v očistci, aspoň řekněte denně: „Odpocinutí věčné dej jim, ó Pane ...“ Je to odpustková modlitba.

## Za štěstím. (Pokračování.)

Za velebného ticha pravil anděl uvádějící hochu libezným hlasem: „Tento hoch hledá štěstí, proto jsem ho sem uvedl. Šťasten už je, kdo po štěstí touží.“ A drže hochu za ruku zůstal s ním v předsíni státi.

A anděl, jenž zpěv řídil, již sahal do zlaté skříně, vytáhl z ní sva-zeček not, rozdal zpěvákům i hudebníkovi a zaklepav taktovkou dal znamení ke zpěvu. Síň rozhlaholil se jásavý zpěv:

Královny naší blaživé zvěsti naplní brzy blahem tvou hrud.	Vítej nám, vítej! ve hradu Štěstí hostem nám milým, přítelem bud!
---	--

Mezitím pokynul anděl hochovi výmluvným pohledem, že jest čas, aby ve své pouti pokračovali. Veda ho za ruku zaměřil s ním k prostranným schodům, po nichž se z předsíně k hořejším komnatám vcházel. Schody byly lesklé a hladké, a snad by byl hoch po nich ani nedovedl jít a klouznl by, kdyby ho pečlivý průvodce nedržel a nepodpiral. Čím výše po lomených schodech vystupovali, tím slaběji doléhal za nimi z předsíně andělský zpěv.

Vystoupivše na poslední schod ocitnuli se v prostranné, dlouhé a světlé chodbě, na jejíchž stěnách viselo plno nádherných obrazů. Šli po měkkém koberci, který po celé délce chodby byl rozprostřen. Z chodby vedly dveře do komnat.

U jedněch dveří stáli na stráži dva andělé. Když přichozí až k nim došli, otevřeli dveře komnaty, kterou hlídali a naznačili jim lehkou úklonou, že mohou vejít.

Co se nyní hochovu zraku objevilo, nemožno ani vypověděti ani vyličiti. V čele komnaty plné záře, jasu, krásy a vůně na vysokém trůnu sedělo Štěstí. Oblijej jeho zářil blahem, a blaženým už musel býti, kdo se na ně podíval. Oči zářily leskem diamantů, vlasy podobaly se paprskům slunce, a oděv bílým varhánkovitým obláčkům, vznázejícím se na obloze za tiché letní noci. Kolem hlavy mělo korunu z hvězd a v pravé ruce drželo zlaté jablko. A jen se smálo. Pohled jeho rozechříval a plnil duši blahem.

Hoch nevěděl, co má dělati, má mlčeti nebo mluviti, diviti se nebo modliti, velebiti nebo prosít, státi úctyhodně zpříma nebo v pokore padnouti na kolena a klaněti se.

Ale Štěstí samo z rozpaků ho vyvedlo. Laskavě se na něho dívajíc pravilo: „Milý hochu! Došel jsi svého cíle — nalezl jsi štěstí. Šťastným už je, kdo štěstí opravdově hledá a za ním vytrvale kráčí. Velmi mnozí po něm touží a je hledají, ale jen někteří je nalézají. Někdo našel je v mládí, jiný teprve v stáří, někdo nenašel ho vůbec — ach, ten je vpravdě neštěstný.“

Mnozí ho hledají, ale málokterí nacházejí, protože jen málokterí ho hledají na pravém místě. Mnozí ho hledají kolem sebe a mimo sebe, a proto práce jejich jest marna. *Pravé štěstí sídlí v nitru člověka a tam*

*se musí obrátili, kdo pravé štěsti nalézti chce. Vzdělávej svůj rozum, uč se pilně všemu užitečnému ve škole i mimo školu, abys jasně poznával, co jest dobré, a pěstuj vůli svou, vynasnaž se a uvykni si vše dobré ochotně konati. To je cesta za štěstím. Za štěstím jde a k němu se blíží, kdo se stále vzdělává, zdokonaluje, zušlechťuje, o čistotu a posvěcení duše pečeje a šlechetně jedná. Každý jest svého štěstí strůjce.*

(Pokračování.)

## Na klesti.

Foukal vlahý podzimní vítr. Bylo pod mrakem, ale nepršelo.

Na kopci, holém jako zelený meloun, stála chudá chaloupka. Bydlela v ní vdova po dělníkovi, matka čtyř dětí, z nichž tři chodily už do školy, jen nejmenší Slávek, asi čtyřletý, ještě zůstal u maminky. Ač malý, uměl už všelico. Donesl vody, doběhl ke kupci, zašel pro rajsák jablíčka ke stařence, která bývala dole v dědině a měla za domkem zahrádku, nakrmil králíčky, nasypal zrní slepičkám, proběhl se s psíčkem Brokem a provedl ještě ledacos jiného. Byl to hoch čiperný a poslušný. Maminka ho měla velice ráda. Říkala mu: „Ty můj drobečku!“

Kdysi ochuravěla a nemohla z domu. Jen s velkou námahou šukala po domě. Děti sice ještě do školy vypravila, ale bylo třeba pro ně na chystat oběd, až přijdou na poledne hladové domů. V kůlničce však už nebylo dříví. Co ted? Sama do lesa nemohla pro slabost, proto ji musel zastat Slávek.

„Ty můj drobečku!“ povídá Slávkovi, „půjdeš tam dolů pod kopec a sesbíráš halouzky, co tam spadly se se stromů, snad mi pro dnešek na uvaření oběda postačí.“

Slávek s radostí poslechl. Neboť se mohl zase hodně proběhnout s kopce dolů. Někdy, aby si cestu ukrátil, pustil se s příkrého kopce po kalhotkách, které musila potom maminka opatřit vzadu velkou pevnou záplatou. Svezl se tedy opět s kopce dolů a poválev se v šustivém listí, jež už vystlalo výmol pod kopcem, jal se sbírat a na hromádku nosit suchá klesti. Mnoho toho nebylo. V tom si vzpomněl, že se dnes ještě nepomodil ranní modlitbu. Dlouho se nerozmýšlel. Klekl do trávy, složil ručky a polohlasitě poříkal: „Andělíčku, můj strážníčku.“ Vstal a jal se do náručí na kládat suché klesti. Ale co to? Myslil, že všechny ty halouzky sebere zaranu, leč zůstalo jich ještě zrovna tolik na zemi, ač měl už náručí plné. Vystupoval tedy vesele do kopečku. Když přišel



Lidové závody.

Archiv MCM.

na dvorek, opět se podivil, neboť v kůlničce už bylo plno klesti. Kdo je sem jen nanosil? Ptá se maminky. Nevěděla. „Snad tys to sem nanosil, ani o tom nevíš!“ povídá mu. „To není možné, maminko, vždyť jdu sem s dřívím teprve po prvé.“ odporuje Slávek.

Když sestoupil opět pod kopce pro zbytek, uviděl krásného andělčka, jak si dřív také do náruči nakládá a povídá: „Milý Slávku, seber ještě ten zbytek, co zůstal na zemi, já a moji druhové jsme ti dnes mohli nosit dřív nahoru, že jsi sobě na nás vzpomněl a tak pěkně a zbožně se pomodlit za naši ochranu!“ Slávek nemohl se z údivu ani probrati. Když pak se vracel domů, uviděl před sebou vystupovat na kopce několik andělčků, tak krásných, jako byl ten, co šel s ním. Všichni nesli plné náruče dříví a ukládali je v kůlničce. Bylo tam toho dříví už až po strop, takže měla maminka dosti na celou zimu. Když však jim chtěl poděkovati za pomoc, najednou jich nebylo. Zmizeli.

Od té doby věděl Slávek, že andělček dobré slyší, když se k němu modlíme, a také nám pomáhá. Říká se přece: „Člověče, přičin se, a Bůh ti pomůže“, totiž svými anděly. Proto se vždy potom modlil s dvojnásobnou zbožností a pozorností.

—řa.

## Modlís se?

Lehkomyslný mladík utrpěl při jízdě autem smrtelný úraz. Před hodinou byl ještě vesel a zdrav a ted umíral v otcovském domě. Zbývalo mu ještě několik minut života. Zarmoucení stáli u jeho lože domácí a nejbližší známí. Umírající cosi šeptal. Otec se nahnul až ke rtům synovým a zaslechl: „Tatínku, modlete se za mne!“ Otec však za dlouhá leta zapomněl se už modlit, neznal modlitby ani jediné. Bezradně se obrátil ke hloučku kolemstojících: „Umí se tu někdo modlit . . . ?“ Všichni mlčí, nikdo neumí. A opět sklání se otec k umírajícímu s otázkou: „Mohl bych ještě něco jiného pro tebe udělat? . . .“ A tichounce, jen z pohybu rtů znatelně se ozývá prosba: „Tatínku . . . modlit . . . !“ To bylo poslední slovo umírajícího . . .

Jak to vypadá s modlitbou u tebe? Kdo sice věří, že je Bůh, ale se nemodlí anebo jen někdy se něco pomodlí, ten ve skutečnosti nedomyselel, že je Bůh. Když má člověk plné vědomí, že je Bůh, pak také považuje za svou samozrejmou, čestnou a radostnou povinnost, ba výsadu, že smí s Bohem mluvit, že smí se modlit. Jeho první myšlenka ráno patří Bohu, proto nikdy nezačíná den bez ranní modlitby. K ranní modlitbě přidává dobrý úmysl: „Cokoli dnes budu mysliti, mluviti, činiti a trpěti, obětuji Bože k ē cti a chvále Tvé.“ Častěji během dne jeho myšlenky zalétají k Bohu aspoň střelnou modlitbou. Jeho myšlenky poslední na sklonku dne opět patří Bohu. K večerní modlitbě přidává aspoň krátké zpytování svědomí s dokonalou lítostí a s dobrým předsevzetím pro další den: „Pane Ježíši, byl jsi dnes se mnou spokojen s tím, nač jsem myselel, co jsem mluvil a činil . . . (zpytování svědomí). Pane Ježíši, já tě miluji, svých hřichů lituji a polepšení slibuji, zvláště že . . . (ted vysloví zvláštní předsevzetí pro příští den). Nespokojuj se s tím,

Plameny očistcové! Jaká bolest, jaký žal! Všechno to můžeme zkrátiti modlitbou a odpustky na přímluvu Panny Marie, naší prostřednice každé milosti.

Lidové závody.

Archiv MCM.



že budeš odříkávat jen naučené formule modlitební. Modli se také svými slovy; tak bude tvoje modlitba pozornější, zbožnější a tím také účinější. Není to tak těžké. Když je tvé srdce plno vděčnosti a lásky k Bohu, pak také snadno se najdou slova. Čím je srdce plno, tím ústa přetékají...

Nemodli se jen tehdy, abys o něco prosil. Uměj se modlitbou Bohu klanět, jemu děkovat, Boha velebit. Modlitba je jako transmise, která nás zapojuje na největší bohatství sily, síly Boží. Zůstávej vždy spojen s Bohem transmisí modlitby a budeš vždy silným v životě, ať se děje cokoliv.

Jak vzácný příklad lásky k modlitbě ti dává sám Božský Mistr, Ježíš Kristus. Čteme o něm, že nejednou prodléval na modlitbách i celé noci... Když onen tolik se modlil, sám Syn Boží, což teprve my!? Prosíme Spasitele tak, jak prosili apoštоловé: „Pane, nauč nás modliti se!“

Třšk.

## Hrbáček.

Pepíček byl hodný hoch, ale nesmělý. Z bledé tvářičky se dívaly do světa dvě smutné modré oči. Na tenkých nožkách spočívalo hubené tělíčko, téměř stále churavé. Pepíček býval u babičky, protože i maminka i tatínek mu již umřeli. V neděli po mši svaté chodíval s babičkou na jejich hrob na malém venkovském hřbitovku kolem kostela. Dřímal tam vzadu v koutě svůj věčný sen.

Mezi děti chodil Pepíček nerad. Posmívali se mu, že má na zádech hrbeček. Někdy ho po něm i tloukli, nezdarové. Pepíček plakával a chodil si postěžovat na hřbitov, na hrob svých drahých. Babička mu říkávala: „Modli se, Pepíčku, za tatička a za mamičku, jsou na pravdě Boží. Snad jejich dušičkám vyprosíš od Pána Boha věčné odpočinutí, jsou-li ještě v očistci. A nejsou-li, daruje Pán Bůh tvé modlení jiným dušičkám, které ti jednou za to poděkuji a budeš-li potřebovat po smrti v očistci jejich pomoci, nezapomenou se ti odměnit svou přímluvou u Boha a také tě tam odtud vysvobodí.“

Jednou poslala babička Pepíčka ke kupci. Musel jít vesnicí až na druhý konec. Když se vracel, potkal jej zástup hulákajících kluků.

„Kde jsi byl, Pepine?“ volali na něho zdaleka.

„U kupce!“ rychle odpověděl Pepíček a chtěl se dáti před rozpuštěnci na útěk. Ale slabé nožky mu vypovědely, a on se svalil do příkopu u silnice. Strašné „hurá!“ kluků doprovázelo jeho neštěstí.

Chtěl povstati, ale dva z hochů se naň vrhli s křikem a nadávkami „hrbáčů“ a povalili jej opět k zemi. Druzí jej tloukli a koupené věci od kupce mu rozházeli po zemi.

V tom uviděli jít cestou pana řídícího. Jako když do vrabců střelí, rozprchli se na vše strany. Ale pan řídící dobře některé poznal a ti potom ve škole prozradili ostatní a všichni byli rádně potrestáni.

Pan řídící, vida ubohého Pepíčka v příkopu, šel mu pomoci. Pozdvihl jej na nohy, ale musel jej téměř nést při chůzi, tak byl Pepíček dolekán a slab. Zavedl jej domů k babičce. Ta se dala do pláče, když viděla vnoučka tak dotlučeného.

Od té doby Pepíček stále více churavěl. Konečně už ani postýlku neopouštěl. Babička jej opatrovala. „Babičko,“ povídá jednou, „řekni mi, mají někteří andilci v nebi také hrbeček?“

„Proč se ptáš, Pepíčku?“

„Rád bych věděl, budou-li mně chtít mezi sebe, až si mne Pán Bůh zavolá.“

„Ach, ty můj malý ubožáčku, jak by tě nepřijali mezi sebe! Andilci nejsou jako ti nezbední kluci, co se ti posmívají! Andilci přece vědí, co máš v tom hrbečku, kdežto kluci o tom nevědí.“

„A co tam mám, babičko?“

„To ti nesmím povědět, abys nezpyšněl. Potom by se to z hrbečku ztratilo.“

„Nezpyšním, babičko, pověz mi to!“ žadonil Pepíček.

„Ani zvědavost není Pánu Bohu milá. Buď spokojen a věř, že Pán Bůh chystá velkou odměnu těm, kteří jsou trpěliví,“ pravila babička a pohlédla Pepíčka po vlasech. Pepíček utichl a jen trochu svraštělé čelo prozrazovalo, že úsilovně přemýšlí.

„A nikdo to, babičko, nikdy neuvidí, co tam mám?“

„Uvidí, ale až po smrti. O půlnoci po pohřbu stane se na hrobě hráčka, byl-li hodný, veliký zázrak. Tak — a teď už o tom nepřemýšlej a usni, aby ses posilnil.“

Pepíček zavřel oči, jakoby usínal, ale v hlavě stále vířily myšlenky,

jaký zázrak by se mohl státi na hrbáčkově hrobě. Konečně usnul, ale měl divoké sny. Stále sebou vrtěl a se v postýlce obracel a cosi nesrozumitelného vykřikoval. Babička byla velmi znepokojena a litovala, že mu o tom zázraku povídala.

(Pokračování.)

## V sirných dolech. Napsal J. M. Benešovský. (Pokračování.)

Tak uplynula noc, a malým okénkem zasvitlo sluneční jasno. Venku byl zajisté krásný den, ale zde v komůrce bylo temno a smutno.

Zavrzly dveře. Do komůrky vstoupil námořník a položil na zem dva krajíčky okoralého chleba a vedle nich postavil džbán vody. Nepromluvil ani slova a odešel.

Vrznutím dveří probudil se i spáč. Protřel několikráte oči a s podivným pohledem na svého spolužruha. Ale hned, jak spatřil chleba, chopil se jedné skývy a s chutí jedl. Osvald si chleba ani nevšiml. Smuten hleděl před sebe a ani nepromluvil.

„Ach, jak jsem rád, že nebudu v této komůrce sám. Bude mi veselejší, když budu moći s někým promluvit. Říkají mi Milan a jsem z Brače. Včera ráno byl jsem na pobřeží. Tam vyskočil zakuklený muž, uchopil mne, odnesl na loďku a dopravil do tohoto vězení. Co se asi s námi stane? Kam nás odvezou? Co si počne má drahá matička, až nebudu pro ni vydělávat! Je ubohá slepá.“

Po těch slovech dal se chlapec do pláče.

„Neplač, Milane! Budu ti přítel, ať nás odvezou kamkoliv. Vždy a všude můžeš na mne spoléhati. Až se můj děd doví, kde jsme, přičiní se všechno, bychom dlouho nebyli týráni. Do té doby jen mějme vždy důvěru v Boha. On neopustí těch, kteří v Něj doufají, neopustí tedy ani nás.“

Vtom se loď zastavila a hochy vyvedli na palubu. Loď stála v přístavu u krásného ostrova, na němž se zvedala vysoká hora, nad jejímž vrcholem vznášel se temný mráček kouře.

Na lodi panoval čilý život. Lodníci snášeli zboží do člunů a pobízeli oba chlapce nepříliš přívětivě, by jim pomáhali. K večeru bylo vše na malých loďkách odvezeno a námořníci povalovali se po palubě a odpočívali.

U hlavního stěžně seděl starý plavec, pokuroval z dýmky a občas zavlažoval vyprahlá ústa z lahvice tykvicové podoby.

„Hled, to je ten, co mne chytíl,“ řekl Milan.

„I já poznávám v něm jednoho z těch mužů, kteří mne odvlékli na loď,“ řekl Osvald.

„Marku,“ zvolal starý lodník na mladého plavčíka, který ještě tu a tam pořádal na palubě rozházené věci, „nebyl zde ještě Bonato?“

„Nebyl, otče,“ odvětil mladík, „ale tam vidím již jeho loďku se blížiti.“

Po chvíli stanul na palubě muž vyzáblé, kostnaté postavy. Jeho vbledlé lice a tmavé pruhy pod očima činily obličeji jeho nevlídným.

„Nu, jak se máš?“ tázal se starý plavec po obapolném pozdravu.

„Jak vidíš, špatně,“ odvece příchozí. „Oba chlapci mi umřeli, a ne-podařil-li se ti lov, nevím, jak si pomohu k jiným.“

„Ba, podařil,“ odpověděl starý a hladil si samolibě prokvětalý vous. „Budeš spokojen; ale musíš přidat.“

„Však se domluvíme. Ač je v sirných dolech výdělek čím dál menší, dám, co budu moci, nejvíce. Ukaž mi své zboží.“

Starý plavec vstal a krácel k místu, kde ubozi chlapci, ničeho netušíce, za bednou se skrývali. Ach, kdyby věděli, co je čeká!

„Vzhůru, líná čeládko!“ zvolal chrapativým hlasem starý. Oba uleknuti vyskočili a přestoupili před Bonata, který se spokojeně usmíval. Patrně se mu libili.

Přistoupil k starému a promluvil s ním několik slov. Po malé chvíli odváděl oba hochy na svou lodici.

Již druhého dne sestoupili oba mladí přátelé do sirných dolů, kde museli vytlačovati nahoru těžké vozíky plné síry. Při té unavující práci dostávali málo jídla a bývali i často týráni.

Byla tam více takových ubožáků, kteří ve špatném, podzemním vzduchu museli konati tak těžkou práci. Nemůže se tedy nikdo diviti, že nemoc a smrt zle mezi nimi řádila. Dusivé výparы síry ničily mladé jejich plíce.  
(Dokončení příště.)

**Změna firmy.** ČAT. Českoslovanská akciová tiskárna v Praze změnila dnem 4. července 1940 svou firmu na: Č. A. T. Českomoravské akciové tiskařské a vydavatelské podniky, Praha II., Václavská ul. č. 12 a Karlovo náměstí 5, filiálka: České Budějovice, Lannova tř. 652. Správa podniků prosí o další spolupráci a přízeň ct. veřejnosti.

## M A L Y H Á D A N K Á R

### Koniček.

či	zem	a	af	tí
svět	jim	nu	všem	ne
ře	po	men	věč	né
sví	lo	dej	Pa	A
Od	lým	tí	věč	né

### Přesmyčka.

VÍT PODAL?

V = S

A	A	A	A
A	A	A	A
D	D	M	M
M	M	N	N

### Čtvercovka.

biblické jméno  
paní  
biblické jméno  
biblický chléb

### Hádanka slovní.

První patří Pánu Bohu nejvyššímu,  
druhé dopřává Bůh lidu kajícímu,  
celek, jméno mužské,  
otec dává dítku svému.

# PÁN PŘICHÁZÍ



Ročník XXIX. • Prosinec 1940 • Číslo 4

---

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matica cyrilometodějská  
v Olomouci, Göringovo n. 16 - Ročně 3 K

## Ó, přijď ke mně, jezulátko, narod se i v duši mé!

Přivítáte na Štědrý den Ježíška, Syna Božího, v téle lidském. Víte, co to znamená? Chce i Vás učiniti dítkami Božími a učinil Vás jimi už na křtu sv. Jaký to nesmírný dar! Nikdo na světě, ba ani žádný anděl a ani Rodička Boží Vás tak vyznamenati nemůže. Jste-li však dítkami Božími, jste také dědici Království nebeského. Nebe je Vaším dědicím; co je nejkrásnější a nejlepší, to bude jednou Vašim.

Je Vám tak bláze u rodičů, ale co je toto blaho proti blaženosti a slávě, která Vám kyne v nebi? Těšíte se z květin, ale co je jejich nadhera proti kráse Boží, Bohorodičky, andělů a svatých, mezi kterými budete v nebi? To Vám nese Ježíšek.

Co mu za to dáte? Co chce od Vás? Vaše srdečko!

Dáváte mu je, když se zbožně modlite, když na slovo posloucháte rodiče, když se pilně učíte, když často Ježíška v kostele navštěvujete a Mu poděkujuete, že Vám dal dobré rodiče, že Vás při křtu sv. přijal za své dítky. Učinili jste už tak? Ne-li, pak si umiňte, že v budoucnosti tak jednat budete a vánoční svátky budou pro Vás nejkrásnějšími svátky a z celého srdce si zazpíváte: Narodil se Kristus Pán, veselme se!

# Já jsem tvou Matkou!

*K zasvěcení Panně Marii 8. prosince.*

Anička šla s Lidkou do školy. Lidka jí vykládala, že maminka má dnes svátek a jak je doma všechno pěkně ustrojeno a plno radosti. Vypravovala, jak maminec přála ke svátku už ráno a co jí darovala. Když přijde ze školy, tak se hned naučí, napíše úlohy a potom bude sedět s maminkou a s ní vykládat celý večer. Maminka bude vyprávět o sobě, jak to bylo, když ona ještě byla malá a co dělala. To bude radost!

Anička jen poslouchala a neříkala na to nic. Bylo jí při tom moc smutno. Měla sice pěkné šaty, bydlela v krásné vile s nádhernou zahradou, měli auto a kdoví co ještě! Ale — neměla maminky. Už tomu bylo dávno, co jí maminka zemřela. Jak se cítila opuštěna!

Večer se pomodlila jako jindy, též za maminku, ale nemohla usnout. Vzpomínala si, jak Lidka celý večer se bavila a radovala se svou maminkou a ona — je bez maminky, je sirotkem. Její oči se zalévaly slzami a potichu se rozplakala.

Anděl strážný se nad ní smiloval a poslal na ni hluboký spánek s krásným snem. Zdálo se jí, že je v zahradě. Pojednou se otevřelo nebe a z nebe vycházela dlouhá řada andělů. Jak sestupovali na zem, tak pochazovali krásné růže a udělali krásný růžový chodníček z nebe až do zahrady k jejich vile.

A po tomto růžovém chodníčku sestupovala dolů nějaká milá postava... Blížila se vždy více a více k Aničce a líbezně se na ni usmívala...

„Ach... moje maminka!“ zvolala Anička. A její maminka už vztahuje po ní své ruce a tiskne ji ke svému srdci.

„Pojď, moje Aničko, se mnou. Ukáži ti něco velice krásného. Pojd' se mnou!“ A již krácela s ní uprostřed andělů po růžovém chodníčku až do nebe...

Ach, tam to bylo krásné! Anička sotva dýchala. Ach, ta krásá! Ta radost! O něčem takovém se jí ani nezdálo! Jak se na ni ti andělé a všichni ostatní usmívají! Jak ji vítají!

„Pojď jen dále se mnou,“ praví maminka Aničce, a veče ji dále. Tam je to ještě krásnější.“ Aničce oči přecházejí údivem nad tím, co viděla! A ten nebeský zpěv, ta nebeská hudba!

Uprostřed té krásy viděla Anička zlatý trůn a s toho trůnu na ni se usmívá sama Matka Boží, Panna Maria... Aničce poskočilo srdce radostí, dech se jí ztajil, když pohlédla na nebesky krásnou a milou Matku Boží.

V tom Panna Maria s líbezným úsměvem vztahuje své ruce po Aničce. Maminka ji přivádí bliže a prosí: „Matko Boží, to je moje Anička, je sirotkem, prosím tě, vezmi ji do své ochrany.“

Matka Boží přivinula Aničku k sobě a řekla jí: „Aničko, neplač o maminku. Podívej se, jak se má zde dobře. Na svět už se vrátit nemůže. Pán Ježíš věděl, že bude na světě hodně dětí bez maminek. Proto mne ustanovil, abych já jim byla maminkou. Když ti zase někdy bude smutno po maminec, pomodli se ke mně a já tě potěším.“

A teď Matka Boží přivinula Aničku na své srdce. Aničce bylo tak bláze, tak dobré, že se i ve snu usmívala.

Ráno se Anička probudila a ještě se usmívala . . .

A když jí potom někdy zase bylo smutno po mamince, šla k obrazu Matky Boží, k ní se pomodlila a hned jí bylo zase dobré. Jakoby slyšela: „Neboj se, já jsem tvou maminkou. Já tě budu opatřovat.“

Milé děti! Dne 8. prosince na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie se zasvětíte všechny Matce Boží, Panně Marii. Ona vás všecky přivine k sobě na své srdce, vás všechny vezme do své ochrany. Jak se můžete z toho radovat! Také se však na to dobré připravte! Ať každý a každá z vás očistí před tímto zasvěcením nejprve svou duši dobrou svatou zpovědi, ať nejprve přistoupíš ke sv. přijímání!

P. Maria chce mít vás jako čisté a svaté děti! A modlete se teď každý den: „Matko Boží, vezmi nás, naše rodiny, naši farnost a celou naši arcidiecézi do své zvláštní ochrany. Maria, Pomocnice křesťanů, zůstaň Matkou lidu svému. O, Maria, učiň mne dobrým (dobrou), čistým (čistou), jako jsi ty. Svatá Panno, skryj mne pod svůj plášť a dej, ať tě vždy víc a více miluji . . . Zdrávas Maria . . .“

Kdo se k Matce Boží vine, nikdy nezahyne . . .

Archiv MCM.

P. Tomášek.



Lidové závody.

## Hrbáček. (Dokončení.)

Druhého dne odpoledne navštívil Pepíčka Bohuš, jeho spolužák z druhé třídy. Bohuš byl zcela jiný, než ti druzí kluci. Nikdy se Pepíčkovi neposmíval a vždy se ho zastal a ujal proti nim. Měl hodnou maminku a ta mu říkávala, že hrábáčkům a jiným mrzáčkům posílá Pán Bůh dva anděly strážné a že je má dvojnásob rád.

„Pepíčku, moje maminka ti posílá makový koláč, který ty tak rád, a abys prý se brzy uzdravil!“ pravil Bohouš, když vstupoval do světnice k nemocnému.

Pepíček zapomněl poděkovat, uchopil kamaráda za ruku a povídá: „Sedni si, Bohoušku, zde na židle. Rád bych tě o něco poprosil.“

Bohuš si tedy sedl a Pepíček, rozpálený horečkou, přidušeným hlasem, aby babička v kuchyni neslyšela, se ho zeptal: „Už byls někdy o půlnoci na hřbitově?“

„Nebyl. Co bych tam dělal?“ nato Bohouš.

„Slib mi, že až umru, půjdeš o půlnoci na můj hrob,“ pokračuje Pepíček naléhavě.

„Já nevím, pustí-li mne maminka. Tak pozdě ven chodit nesmím.“

„Uvidíš tam zázrak, Babička to povídala!“

„Zázrak? Co se stane?“

„Já nevím. Říkala, že na hrobě hrábáčka, byl-li hodný, o půlnoci po pohřbu se stane zázrak.“

„To bych rád viděl.“

„Já také. Ale já budu v hrobě.“

„Zaprosl maminky, aby se mnou šla o půlnoci na tvůj hrob, možná, že to udělá,“ sliboval Bohuš, naplněn velkou zvědavostí.

„Nezapomeň!“ ještě ho napomenul Pepíček. Vtom vešla babička a vidouc jej rozpáleného horečkou, poprosila Bohušku, aby šel už raději domů, že si musí Pepíček odpočinout a že dostane studený obkladek.

Bohuš podal Pepíčkovi ruku na rozloučenou. Pepíček ji stiskl a významně se podíval na Bohoušku, jako by mu opět chtěl připomenout: „Nezapomeň!“

Dni života Pepíčkova byly sečteny. Slabé těličko neodolalo horečkám, které je spalovaly, až konečně srdečko dotlouklo. Babička bolestně plakala, když mu musila oči zatlačit navždycky.

Měl krásný pohřeb. Všechna děvčátka z obecné školy se vystrojila za družičky a z chlapců také nechyběl ani jeden. Velebný pán měl u hrobu velmi dojemný proslov o tom, jak Pán Ježíš řekl: „Nechte malíčkých přijít ke mně, neboť jejich je království nebeské.“ Všichni lidé plakali.

Když se vraceli domů, přiběhl Bohoušek k mamince, která také byla na pohřbu, a prosil ji: „Maminko, prosím tě, půjdeš se mnou dnes o půlnoci na Pepíčkův hrob se pomodlit?“

„A proč zrovna o půlnoci?“

„Maminko, Pepíček mi říkal, než umřel, že prý se na jeho hrobě stane o půlnoci zázrak. Povídala mu to jeho babička,“ vysvětloval Bohuš.

„Zázrak? Jaký zázrak?“ divila se maminka.

„Protože měl Pepíček ten hrbeček, víš?“

„Proto se přece nemusí stát zázrak! Více lidí má hrbeček!“ odpovídá maminka.

„Ale Pepíček byl hodný a mnoho vystál od zlých kluků. Sám jsem jednou viděl, jak ho tloukli po hrbečku. To mu Pán Bůh odmění. Půjdeš, maminko?“ žadonil.

„Na hrob můžeš chodit, kdy budeš chtít, ale jen ve dne!“ rozhodla maminka a Bohuš se už neodvážil dále prosít, neboť věděl, že by to bylo zbytečné. Jen si povzdychl a kráčel tiše vedle ní.

Večer šel nápadně brzy spát. Byl rozmrzen, že nesmí o půlnoci na hřbitov. Brzy usnul a co nebylo možné ve bdění, splnilo se v spánku. Měl živý sen. Zdálo se mu, že je vskutku na hřbitově u hrobu Pepíčkova právě o půlnoci. Slyšel jasně, jak na kostelní věži hodiny odbijely dvanáctou.

Byla pěkná měsíční noc. Větríček jemně povíkával a v řadách za sebou bělaly se hroby v měsíční záři. Uprostřed hřbitova stál velký kříž. Bohuš se nic nebál. Bylo mu zde neobyčejně blaze. Byl tu sám a sám. Najednou viděl jakousi zář nad hlavou, a než se nadál, sestoupil na

# Svatá Božena

byla nábožná panna z Cenis ve Francii, která vedla svatý život. Ujímalala se chudých dítěk, zbožně je vychovávala a dívky ženským ručním pracem učila. Ctí se jako patronka industriálních učitelek a pěstounek. Jméno Božena je překlad latinského jména Benedicta; svátek její se slaví dne 22. prosince.

Lidové závody.

Archiv MCM.



hrob Pepíčkův jasný anděl s velikými bílými křídly a vlající stříbrnou řízou. Z hrobu, naplněného čerstvou hlínou, na níž ležel krásný věnec a mnoho kytic, povstává bílá postava hoška. Bohouš ji poznává. Je to zemřelý Pepíček. Anděl se nad ním sklání, rozhaluje mu šat na zádech, kde Bohouš jasně rozeznává hrbeček. Ale, co to? Anděl ten hrbeček otvírá a Bohouš v největším úžasu vidí, jak z hrbečku vyndává dvě krásná bílá křídla, která se rozpínají víc a více, až konečně jimi Pepíček zamává a s andělem se zdvihá vzhůru k nebi. Bohoušek jej ještě vidí, jak mu kyne a se naň usmívá. Chce naň zavolat, ale zjev je náhle pryč a jen tichá noc padá opět na opuštěný hrob.

Ráno se Bohouš vrhl mamince do náručí a volal: „Mami, já jsem byl dnes o půlnoci na hřbitově u hrobu Pepíčkova a viděl jsem tam zázrak!“

Zase blouzníš?“ káče jej přísně maminka.

„Opravdu, maminko! Neblouzním! Jen slyš!“ A vypravuje vše, co v noci zažil, a dodal: „Pepíček je teď v nebi a já jsem ten zázrak viděl, protože jsem se mu nikdy neposmíval. Také bych chtěl mít taková křídla, maminko!“

„Tak jen už o tom mnoho nepřemýšlej, abys mi také neonemocněl a neumřel!“ napomíná maminka.

Bohoušek tedy utichl, ale nikdy nezapomněl navštíviti hrob Pepíčkův, kdykoliv šel okolo hřbitova. Byl posázen bílými květy. V hlavách stál krásný mramorový anděl, na jehož podstavci bylo zlatem vyryto:

Jako krásný bílý květ  
odešels nám v jiný svět.  
*Nehodná tě byla zem,*  
Bůh tě chtěl mít andělem.

—ra.

## Za štěstím. (Dokončení.)

Kdo vytříbil rozum a vypěštoval tak dokonale svoji vůli, že vždy jen dobré konatí chce, je šťasten, kliden a spokojen, byť i život kolem něho vřítil a bouřil jakkoliv. A ani nehody, které ho potkávají, nemohou vnitřním jeho štěstím otráсти.

Velké umění jest dovésti štěstí nalézti, ale umění právě tak velké, ne-li větší, jest — nalezené štěstí dovésti si udržeti. I tomu se musíš naučiti.

Štěstí a ctnost, tyto dvě rodné sestry, jsou nesmrteльny, nestárnou a neumírají.

Budeš-li šťasten na zemi, budeš i schopen věčného štěstí v nebesích . . ."

Štěstí domluvilo. Andělíčkové u stropu nahoře, kterých si dosud hoch ani nepovšiml, zatroubili hned na zlaté trubky, až se všechno chvělo rozkoší.

Hochovi vytryskly slzy radosti a pohnuti. Anděl, který stál po jeho boku, pokud Štěstí mluvilo, vzal ho za ruku a uklonil se. Hoch mlčky učinil totéž.

Anděl vyvedl ho z komnaty. Dva strážci, kteří mezitím stáli u otevřených dveří, zavřeli za nimi, jakmile vyšli na chodbu.

Chodbou, po níž přišli, zase odcházeli. Pomalu sestupovali i po lesklých schodech do předsíně.

Jakmile je pěvecký sbor spatřil, zaujal své místo, a anděl s taktovkou v ruce dal znamení ke zpěvu.

Síň nesl se slavnostní a vážný zpěv:

S Bohem bud!	S Bohem!	jasem svým s cesty.
Paprsky štěstí		před kroky tvými
kéž tobě svítí		zaplaší vždycky
životem tvým,		zármutku stín.

Když dozpívali, vyšel anděl s hochem z předsíně. Po schodišti se stupovali k ohradě. Slunce hrálo, ptáci zpívali a květiny voněly.

Když došli až k ohradě, dva andělé jím otevřeli branku a propustili je.

Anděl vedl hochu po písčité pěšince a dovedl ho lesem až na místo, kde se mu po prvé zjevil. Potom zmizel.

Nyní zůstal Venoušek sám. Zmocnila se ho úzkost a strach. Rozhlížel se kolem a nevěděl, kam má jít a co má dělati.

Chtěl se rozběhnouti a v tom — se probudil. Promnul si oči a rozpomínal se, co se s ním děje. Vzpomněl si, že v lese usnul. Ach, jaký měl krásný sen! Sedě pod stromem na suchém jehličí ještě jednou si jej v mysli celý zopakoval a jím se potěšil.

Vstal a pěšinkou, kterou přišel, vracel se k domovu. Spal asi dlouho, neboť se již schylovalo k večeru.

Pěšinkou přišel na cestu a cestou z lesa.

Doma hned vypravoval mamince, jak v lese usnul a jaký měl krásný sen.

---

## PROČ PÁN BŮH NEŘEKL PRVNÍM LIDEM, KDY PŘIJDE VYKUPITEL?

Proto, aby je tím nezarmoutil. Když řekl Adamovi a Evě, že lidem pošle Vykupitele, velmi je tím potěsil. Kdyby jim řekl, že se oni Vykupitele nedočkají, hned by byli zase smutni. Proto jim zamlčel dobu jeho příchodu. Pán Bůh je milosrdný i když trestá.

---

## V sirných dolech.

Napsal J. M. Benešovský. (Dokončení.)

Osvald byl silnější i snáze snášel tyto útrapy než jeho slabší druh. Ten chrádl den ze dne, takže Osvald počal se již o něj obávat.

Ó, jak často zde v podzemí spínal ruce k nebi a prosil Pána Boha, by jeho druha zachoval při životě. K obvyklé modlitbě přidával vždy i prosbu za uzdravení milého děda. Bůh vyslyšel úpěnlivé jeho volání. Milan, přese všecky jejich útrapy, počal se zotavovat; ale starý setník stižen byl prudkou horečkou, takže několik dní ležel bez vědomí.

Když horečka polevila a tázal se po vnukovi, uspokojoval jej Jovan tím, že by se mohl chlapec také rozstonati, kdyby k dědovi přicházel. I lékař má obavu, aby se chlapec také neroznemohl.

Zatím zeman Kvaterník stále pátral po ztraceném chlapci, ale posud marně, i měl za to, že utonul ve vlnách toho večera rozvodněné řeky.

Teprve když setník tak se uzdravil, že mohl snéstí truchlivou zprávu, pověděl mu svou hroznou domněnku.

Zatím již půl roku pracoval Osvald v sirných dolech pod Etnou. Marně hledal příležitost, jak by dědovi oznámil, kde nyní je, i sprátelil se s hroznou myšlenkou; že tam v podzemí dokoná a děda již nespátrá.

Nikdo by nebyl poznal v tomto hubeném, bledém chlapci jarého druhdy junáka s červenými licemi. Jako stroj tlačil jednoho dne vozík naplněný sírou, když spatřil do dolu vstupovati známého charvátského zemana.

Kvaterník na svých cestách zavítal i na Siciliu a s dovolením správy dolů přišel do hlubin pod Etnou prohlédnouti si práci v dolech.

Jak se podivil, když mladý dělník vrhl se mu k nohám a volal: „Paně Kvaterníku, pro vše, co vám svatého, vysvobodte mne a mého druhu Milana z tohoto otroctví.“

Zeman pozvedl prosebníka a když mu bystřeji pohlédl do obličeje, pravil: „Osvalde, kde jsi se tu vzal? My jsme tě již oplakali jako mrtvého. O, jak zaraduje se můj starý přítel, až mu z cest přivezu toho, po němž stále touží, na nějž ustavičně vzpomíná.“

Chlapec stručnými slovy vypravoval mu své příhody. Šlechetnému Kvaterníkovi zaleskly se v očích slzy. Políbil chlapce na bledé čelo a slíbil, že jej i Milana vykoupí. Mohl sice stíhati ty, kteří chlapce uloupili, ale starý námořník již skládal účty za hříchy své před soudnou stolicí všemocného Soudce, a Bonato se sepjatýma rukama prosil zemana, aby neučinil jej i jeho rodinu nešťastnými.

Pln radosti odvážel šlechetný muž oba chlapce k setníkovi.

Starý pán byl radosti celý rozechvěn; vždyť měl za to, že miláčka svého již nespatri, a hle! Jeho přítel přivádí jej i s věrným druhem.

Hned nazítrí Jovan s Milanem jeli hledati jeho ubohou matku, ale našli jen její hrob. Slepá stařenka se utrápila po ztrátě svého synka.

Setník, který mezi chlapci takořka omládl, ujal se ubohého sirotka a vychoval jej tak, jako by byl jeho vlastním synkem.

Zato poprál mu Bůh dlouhého věku a dočkal se radosti na obou. Milan byl vojenským lékařem a Osvald důstojníkem. Oba sloužili u jednoho pluku. Zůstali si vždy upřímnými druhy a často vzpomínali na své útrapy tam v sirných dolech.

Čtete rádi krásné pohádky? Upozorňujeme Vás na „Čtyři pohádky“, které v nejbližší době vydáme. Poproste rodiče, aby Vám je kupili. V nádherné říši pohádek a povídok uvidíte, jakými mají lidé být, aby je měl Bůh i lidé rádi. K vypravování se připojují roztomilé a původní obrázky, které se Vám jistě budou líbiti.

Objednávky vyřídí Matica cyrilometodějská, Olomouc, Göringovo náměstí 16.

## M A L Y H Á D A N K Á R

### Hřebínek.

1	2	3	4	5	6	7
	S	D			Y	K
R			P	Č		

1. Hlodavec. — 2. Květina jarní. — 3. Křestní jméno. — 4. Noční letoun. — 5. Chutné pečivo. — 6. Podzimní lov. — 7. Pták. — Přiční horní řada dá přání každému vitané.

### Doplňovačka s tajenkou.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
									S
				D					
R							N		
									R

1. Jídlo. — 2. Křestní jméno. — 3 Dobrý duch. — 4. Chytré zvíře. — 5. Část stromu. — 6. Prst země. — 7. Dotěrné zvířátko. — 8. Člen národa — 9. Hluk. — 10. Mladé obilí.

### Koniček.

tý	proti						
Sva	zlo	blo	truj	Mi	v boj		
ďá	chan	cha	sti	kla	opa		
eli	vým	dům	děli	nás	a		
	ar	ú					

S „b“ užitečný je to keř.

s „f“ kryt hlavy,

s „j“ vody staví na řekách,

s „m“ často spor o ni bývá,

s „r“ kazí vše, i železo.

### Přesmyčka.

N(ejsou) O VÁS PLNÉ MILOTICE?

# PÁH PŘICHÁZÍ



Ročník XXIX. ★ Leden 1941 ★ Číslo 5

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matica cyrilometodějská  
v Olomouci, Göringovo n. 16 - Ročně 3 K

milé děti,

začíná nový rok! Slibte si na prahu nového roku, že všechno učení, všechny poslušnosti, práce i utrpení obětujete k větší cti a slávě boží.

Přešťastné děti, které mají ještě otce a matku!

Může být něco dojemnějšího, než když otec a matka s dětmi každého rána společně se modlí a děti všecky poznamenají na čele křížkem, aby je Ukřízovaný vedl a chránil a ony do žádného hříchu neupadly? Odrostlejší děti odejdou do školy, malé zůstávají s maminkou doma, aby ji pomáhaly a při tom na různé věci se vyptávaly, nebo si hrály.

K obědu se zase sejde celá rodina. Do čela se postavi tatinek, mu po boku matka a pak děti a všichni se modlí „Anděl Páně“ a modlitbu před jídlem. Po jidle poděkují Pánu Bohu a děti polibí rodičům ruku za oběd.

Starší odejdou do školy, menší zůstávají zase s maminkou doma. Máli maminka čas, vezme je na procházku, nebo je proveze, nebo jim něco z bible a katechismu vypravuje. K večeři se zase sejde celá rodina a co dělala při obědě, udělá zase při večeři.

Po večeři si malé děti hrají s tatinkem, který byl snad celý den za prací, starší se učí a dělají úlohy. Tatinek pak něco přečte z katechismu

a biblické dějepravy a potom se všichni společně pomodlí večerní modlitbu a zpytují svědomí. Tém malým pomohou rodičové.

Po večerní modlitbě dají děti rodičům „dobrou noc“ a jdou spát. Neděle je velký, sváteční den. Celá rodina jde do kostela na mši sv. a na kázání. Doma se kázání probírá a vysvětluje dětem a čtou se, nebo se vykládají události z bible a katechismu.

Odpoledne jde celá rodina na sv. požehnání a po něm na procházku. Večer je pak zábava, tatínek a maminka se baví s dětmi. Vypravuje se o různých bližících se svátcích. Dělají se plány na návštěvy k přibuzným, nebo se tito čekají.

Děti vykládají své zkušenosti ze školy, nebo z her, rodiče se o vše zajímají a doplňují vzpomínkami z vlastního života.

Nejkrásnější léta jsou ona, ztrávená v dobře uspořádané rodině u tatínka a maminky.

Děti modlete se denně za rodiče, aby Vám je Pán Bůh na dlouhé roky zachoval a Vy všichni jste důstojně nápodobili svatou Rodinu.

## KOLIK JE TAKOVÝCH ANIČEK?

Anička měla nepěkný zvyk. Něčemu se podivila, něčeho se lekla, anebo byla něčím překvapena a ihned z jejich úst vyběhlo slovo: „Ježíš!“ Kolikrát to bylo za den! Ve škole jí domlouval velebný pán, aby si to odvykla, doma ji domlouval po dobrém i po zlém tatínek a maminka, ale všechno nic nepomáhalo. Říkala: „Já to jen tak povídám a při tom na nic nemyslím.“

Tatínek přemýšlel, jak by to udělal, aby Aničku odnaučil znesvěcovat jméno Boží. A dostal nápad! Bylo to jednou ve středu. Anička měla prázdro. Navedl maminku, služku a čeledinu, aby na Aničku volali, až ji uvidí. Když k nim přiběhne se ptát, co chtějí, ať jí řeknou: „Já to jenom tak říkám a při tom na nic nemyslím. Po tobě nechci nic.“

A tak se stalo. Anička jde do kuchyně. Maminka uklízí a při tom zavolá: „Aničko!“ Anička přiběhne: „Maminko, co chcete?“ — „Ale nic, já to jenom tak říkám a při tom na nic nemyslím.“ Anička se zaraženě na maminku podívá a neví, co si má myslit. Pak jde do chléva. Tam uklízí služka. Jak vidí Aničku, tak volá: „Aničko, Aničko!“ — „Co chcete?“ — „Ale nic. Já to jenom tak říkám a při tom na nic nemyslím.“

Anička již cítila, že se proti ní něco spiklo. Jde na dvůr a tam čeledin štipá dříví. „Aničko!“ Podívá se k němu a ptá se: „Co chcete?“ — „Ale nic. Já to jenom tak říkám a při tom na nic nemyslím.“ Anička celá rozdurděná odběhne do zahrady. Tam tatínek čistí stromky. „Aničko!“ Anička již celá zoufalá běží k němu a plačlivě se ptá: „Tatínku, co si přejete?“ — „Ale nic, moje dítě,“ odpovídá otec s úsměvem, „já to říkám jen tak a při tom na nic nemyslím.“

Tu se milá Anička usedavě rozplakala a začala vzlykat: „Tatínku, co jsem Vám udělala, že všichni dnes si děláte ze mne blázna?!"

„Aničko, pojď ke mně. Bud' rozumna. Hned ti to povím. Pláčeš, že tě voláme jen tak, a nic po tobě nechceme. A teď si vzpomeň, kolikrát

ty voláš nadarmo jméno Ježíš, Tolikrát jsem ti to vytýkal, tobě domlouval a ty jsi říkala: „Já to říkám jenom tak a při tom na nic nemyslím. Jak je při tom Pánu Ježíši, že ho voláš jen tak a nic po něm nechceš? Uvažuj dobré, jak jednáš při tom nerozumně a jak Pána Ježíše urážíš! Co na to říkáš?“

Anička svěsila hlavu, potom se podívala na tatínka a řekla: „Tatínku, máte pravdu. Já vám slibuji, že už nebudu říkat nadarmo jméno Boží, že se už opravdu polepším.“

Rekla a také splnila. Od té doby už nikdy neříká nadarmo jméno Ježíš. Chlapci a děvčata! Koho vy byste mohli podobně polepšít? „Nevezmeš jména Božího nadarmo.“ — Tsk.

## ZKAMENĚLÁ PŘADLENA.

*Podle štýrské legendy vypravuje J. M. B-ský.*

Ve štýrských Alpách ukazují průvodci turistům skálu pradivné podoaby. Na temeni té skály, jako vytesána rukou umělce, sedí dívčí postava s pozdviženou paží, jako by předla.

Horalé vypravují o tom tuto legendu.

Před dávnými časy žila v chudé chatrči pilná a pracovitá dívčina. Byla tak pilná, že jí bylo líto i chvíle k modlení. Předla, předla bez ustání od ranního svitu až do pozdní noci, předla ve dni všední i ve sváteční.

Když pobožní horalé šli do kostela na mší svatou, připomínali dívčině, že kdo Pána Boha nehválí, tomu i Bůh v práci nepožehnává; ale dívka, jako by jejich napomenutí neslyšela, předla dále.

Byl den sváteční. Všichni spěchali do kostela, ale dívka seděla a předla. Kdo šel mimo a viděl ji při práci, vybízel ji, aby v předení ustala a šla s nimi.

„Jsem chudá,“ odpověděla dívčina, „a musím pracovati, abych si vydělala peníze a mohla si opatřiti výbavu. Pán Bůh nebude se zajisté hněvati, nebo kdyby nechtěl, abych pracovala, byl by mně dal majetek, jako dal jiným. Budu tedy přístti, dokud poslední člověk nevyjde z kostela.“

Když zbožní vesničané a vesničanky uslyšeli to rouhání, žehnali se svatým křížem, ale dívka se smála a předla dále.

Vřeteno vrčelo a vrčelo, zvony kostelní zvonily. Všichni lidé z celé vsi se sešli v chrámu Páně, jen přadlena nespojovala své modlitby s modlitbou pobožných věřících.

Najednou se setmělo, zahučela strašná bouře, vichřice rozrušila se nad vísou, strhla střechu s chatrče chudé dívčiny, roztrhala krov, domovní stěny a nešťastnou i s vřetenem odnesla a posadila na vysokou skálu, kde zkameněla.

Jak se to stalo, bouře utichla, sluneční paprsky zasvítily a lid, který se vracel s pobožnosti, neuzrel již ani stopy po přadlenině chatrči, ale uviděl ji zkamenělou na temeni vysoké skály.

Mnoho vody uplynulo řekami, minuly věky, mnoho skal se rozpadlo, ale zkamenělá přadlena sedí posud neporušená na znamení, že bez Božího požehnání práce lidská je marná.

# holubička v jesličkách.

St. Snížek.

Ztichlé pole, ztichlý svět, země jako bílý květ. „Kampak, dítě, kam jdeš, kam?“ „Do kostela utíkám.“ „Zima, dítě, zima ti.“ „Ježiška chci zahráti, Ježiška chci kolibat a mu pékně zazpivat.“ „Doma, v teple zazpivej, doma jemu chválu vzdej!“	Nedbá dítě, běží dál, k chrámu pili v sněžnou dál. U jesliček pokleká, před Ježiškem zbožně lká. „Ježišku, slyš vroucí hlas, neopusť nás v žádný čas! Ježišku, mne k sobě vem a chraň naši milou zem!“ „Staň se,“ řekl Ježišek, „vždyť ty jsi můj miláček.“
--	--

Ráno našli v kostele  
dítě ztuhlé na těle;  
v ručičkách pak Ježiška  
holubička maličká.

## malý Lakomec.

Karlík byl hezký hoch, tichý a poslušný. Také ve škole se dobře učil a prospíval, ale měl jednu velkou vadu — byl lakomý.

Už jako malý chlapec schovával kusy buchet a jídla do koutku v almárce na síní, až mu je tam našla maminka. Domnívala se, že je tam odložil z přesvěcení, ježto dostával dobře se najít, ale když se ho ptala, proč to tam schovává, vždy se velmi lekl a hned běžel se podívat, není-li to odstraněno a velmi plakal, když ho maminka vyplísnila. Později ve škole to bylo ještě nápadnější. Nikdy se s nikým nerozdělil o svoji svačinku a aby nemusil nikomu dát ani kousku, raději pojedl na dvoře nebo v šatně. Co mu zbylo, vzal s sebou zpět domů a uložil v almárce.

Na komoře měl také svůj „poklad“. Když po žních chtěla maminka vyčistit velkou truhlu, aby do ní nasypala mouku, čerstvě z mlýna dovezenu, jak se však podivila, když na dně truhly našla starou kapsu, vytrženou asi z nějakého obnošeného zimníku, plnou všelijakých „drahocenností“. Byly v ní knofliky všechno druhu, bombíky kovové, jehly, špendlíky, sponky, přazky, provázky, ptačí pera, ano i pošlý vrabeček. Také mince rozmanité, běžné i staré, zlaté a stříbrné papírky, plíšky, rozlámané náušnice, hřebeny, náprstky, hadříky a dvě hlavičky z loutek. Dovtípila se, že to bude Karlíkovo nastřádané bohatství. Měla z toho těžkou hlavu. Neboť to už nebyla šetrnost, ale lakota, co se v Karlíkovi ozývalo. Jak jej vyléčit?

Radila se s tatínkem. Povídá: „Podívej se, muži, co jsem našla na komoře v truhle!“ a ukazovala Karlíkův „poklad“. „Ten kluk se mi nelíbí, má divnou povahu. Všechno, nač přijde, hned sklidí, a někam si

to zaneše, aby to nedostal někdo jiný. Až doroste a podědí usedlost a bude zde pánum, jak se k nám, starým rodičům, zachová? Vyčte nám každý brambor, který bude odvádět do výměnku."

„Snad není tak zle," povídá tatínek, „zaneš ten „poklad" zpět, já sám se přesvědčím, zda je to u něho lakota nebo šetrnost."

Když přišel Karlík ze školy, prohlížel tatínek pytle mouky, dovezené z mlýna, a povídá mamince, aby to Karlík slyšel: „Kampak tu mouku dáme, aby nám přes zimu nezplesnivěla? Vyčist na komoře zase tu truhlu, tam bude nejlíp uskladněna."

Sotva Karlík uslyšel řeč o truhle, nenápadně se vytratil na komoru a rychle svůj „poklad" vyzvedl. Kam s ním? Přemýšlel. Konečně si vzpomněl na dutinu v zídce na zahrádce. Běžel tam a „poklad" do ní uložil, nevěda, že je taině pozorován tatínkem. Když se vrátil, prohlížel tatínek svoje sváteční kalhoty a povídá:

„Zpropadená věc! Včera jsem byl v městě, chtěl jsem tam koupit nějaké knoflíky ke kalhotám a zapomněl jsem. A teď mi zrovna dva chybí. Nevíš, Karlíku, o nějakých?"

„Kde bych je vzal?" odpovídal Karlík a trochu se začervenal.

„Inu, pořádní kluci mají všechno. Zítra je neděle a mně chybí tuhle u svátečních kalhot zrovna dva knoflíky. Tak jsem si myslí, že bys mi vypomohl. Tedy vskutku nemáš?"

„Nemám, tatíncu, přece bych nelhal, kdybych měl!"

„Tak tedy! To jsem chtěl vědět. Říká se: Kdo lže, ten také krade. Uvidíme, jak je tomu u tebe. — Maminko!" volá tatínek do kuchyně. V Karlíkově hrklo. Chtěl rychle vyběhnout, ale tatínek jej chytí za ruku.



Lidové závody.

Archiv MČM.

## Čím se budeš chrániti proti pokusušení?

Modlitbou: Ježíši, ty víš, že nechci hřešiti. Ježíši, nedej mi klesnouti, jen tebe chci v srdci nositi. - Panno Maria, oroduj za mne, abych nehrešil. - Anděle Boží, strážce můj, rač vždycky být ochráníce můj!

meno a přísně povídá: „Zůstaneš zde!“ Karlík zbledl a div nezačal plakat. Věděl, nebo tušil, co bude.

„Maminko,“ povídá tatínek, jdi na zahradu a dones ten „poklad“ ze zídky, snad v něm najdu, co hledám.“

„Maminečko, nechoďte tam, prosím vás, já ty knoflíky donesu sám!“ vrhl se Karlík s pláčem k mamince a držel ji pevně za ruce.

„Jak to? Vždyť povídáš, že nemáš!“

„Mám, maminko, já půjdu pro ně sám, prosím vás,“ žadonil Karlík.

„Tak to tedy je! Lež a krádež dohromady! To mám pěkného synka! Nestydíš se, Karlíku, obelhávat tatinka? To jste se učili v náboženství o osmém Božím přikázání? Promluvím si o tom s panem katechetou. Ty knoflíky si nechej, už je nechci!“ —

V neděli po hrubé, když velebný pán vycházel z kostela, čekal naň tatínek Karlíkův:

„Prosím vás, velebný pane, na slovíčko, máte-li chvíliku času.“ Těmi slovy zastavil kněze.

„Co byste rád?“ ptal se velebný pán a když zvěděl, oč jde, povídá:

„Také jsem si už všiml a děti mi žalovaly, že je Karlík lakomý. Myslím však, že je to teprve v začátcích a že to bude možno vyléčit.“

„Ale jak?“ namítl otec. „Také ta lež je mi velmi nepříjemná. Vždyť já kluka nikdy netrestám, přizná-li se, když něco vyvedl. Až tentokrát mi selhal.“

„Tak je to správné, tatínku. Chybí-li dítě a odprosí se, nezaslouží trestu, nýbrž jen napomenutí. Selže-li, pak ovšem se musí potrestat, aby vědělo, že lež mu nepomůže, ba naopak, že lež trest jen zhorší. U Karlíka se nebojím, že by lež byla v krvi. Měl pouze strach o svůj poklad. Je potřeba vyléčit jeho lakotu a pak zmizí i lež. Ponechejte mi zatím způsob, jak to udělat. S pomocí Boží se snad podaří, nač lidské prostředky jsou sláby.“ Po těch slovech se spolu rozešli.

V pondělí bylo v Karlíkově třídě náboženství. Velebný pán po modlitbě povídá vážně: „Dnes vám budu, milé děti, vypravovat nejsmutnější věc, která se na světě stala. Hádejte, která by to mohla být?“

Děti se zamyslily a pak se začaly hlásit. Jedno povídá: „Nejsmutnější věc na světě se stala v ráji, když Éva poslechla ďábla a jedla se stromu zapovězeného a tak na všechny lidi uvrhla věčné zařazení.“

„Tam to ovšem začalo. Kdyby nebyli první lidé zhrešili, nebyli bychom nakloněni ke zlému a tak by se snad ta nejsmutnější věc nebyla stala. Ta se však stala později. Hádejte ještě.“

Zase se hlásil jeden rozumek: „Prosím, ta nejsmutnější věc se stala, když Kain zabil Abela.“

„Ještě byla jedna věc smutnější,“ namítá velebný pán.

„Když bratři prodali Josefa do Egypta!“ vykřikl opět kterýsi.

„Skoro bys měl pravdu,“ pravil velebný pán, „jenže to byl pouze předobraz jiného prodeje. Místo Josefa Egyptského to byl někdo nečně světější, jenž byl prodán vlastním apoštolem. Kdo to byl?“

Ted' se ovšem zdvihl les rukou a pronikavé: „—sí, —sí“ šumělo třídou.

„Nu, Karlíku, kdo to byl?“ ukázal velebný pán prstem Karlíka, jenž jediný se nehlásil.

Karlík vstal zmateně a začal plakat.

„Jé, velebný pane, Karlík pláčel!“ divily se děti.

„Je mu líto, že Kristus Pán byl tak hanebně zrazen za všechna svá dobrodinní právě jedním ze svých učedníků. Jen řekni, Karlíku, kdo to byl?“

Karlík zašeptal hlasem přerývaným pláčem: „Byl to Jidáš.“

„Dobře. Posad' se, Karlíčku. Já vám teď povím, proč to ten apoštol Jidáš udělal. Protože byl lakový. Lakota je jeden z hlavních hřichů a to hned ten druhý. Před ním je pouze pýcha, kterou zhřešili pyšní andělé. Ti chtěli Boha svrhnout s trůnu a kdyby byli mohli, jej třeba i zničiti, aby mohli sami panovati. Lakovství také si troufalo na samého Boha, neboť vydalo Syna Božího na smrt. Třicet stříbrnáků bylo Jidášovi milejší, než život Spasitele světa. Když se Jidáš objevil před Veleradou a nabídl se židům za zrádce Pána Ježíše, dají-li mu peníze, za chvěli se hrůzou i nejotrácejší farizeové a s hnusem mu peníze vyplatili. Od té doby měl Jidáše v moci dábel, jenž neustal, až konečně duši zrádcovu na věky zahubil. Sami víte, jak skončil Jidáš.“

„Osidlem se oběsil,“ volalo několik hlasů zároveň.

„Ano, oběsil. Kristus Pán jednou o něm řekl, že by bylo lépe, kdyby se ten člověk ani nebyl narodil. — A teď si představte, milé děti, že by někdo z vás také byl lakový. Jsou i takové děti?“

„—sí, —sí,“ ozývalo se dokola a všichni hleděli na Karlíka.

„Nechci, abyste koho jmenovali. Myslete každý sám na sebe! Je měsíc prosinec. Brzy přijde sv. Mikuláš, aby nakládal hodným dětem. Po něm za tři neděle přijde Ježíšek z lásky k nám na svět. Pošle nám ho Bůh Otec, jenž ve své štědrosti k nám, ubohým lidem, nezná míry. Vánoce jsou svátky lásky a štědrosti. Proto i lidé si vzájemně dávají dárky pod vánoční stromeček, aby tak napodobili štědrost a lásku Boží. Jakou radost tím jeden druhému způsobí, víte sami. A teď si představte srdce lakotné. Kdyby mohl být Bůh lakový — brr! ani to pomyslit nelze! — nebyl by seslal Syna svého na svět a my bychom nikdy nebyli vykoupeni od věčné smrti. Lakota je jeden z nejošklivějších hřichů, jenž se protiví Bohu i lidem. Lakomce nemá nikdo rád. Ani lakomec se nemá rád. Proto chodí otrhaný, oškubaný, hladový a zatrpklý, protože je mu líto peněz, které by musil vydat za věci potřebné k slušnému životu. Je vyvrhelem, kterému se každý raději vyhne. Těší ho jen měsíc špinavých peněz, který se mu jednou pověsí kolem krku, až bude umírat, a strhne jej do propasti věčného ohně, kde mu ty peníze budou na věky hořet na dlani, nepolepší-li se. Nebudete, děti, nikdy lakotné!“

(Pokračování následuje)

## 8. prosince 1940

se zasvětily mocné ochraně Panny Marie 3 diecéze: olomoucká, brněnská a česko-budějovická. Zasvěcení chceme každoročně opakovati. A vždy chceme svým životem P. Marii napodobovati.

## Kolik Je českých jesuitů?

V 6 českých kolejích a to: v Praze u sv. Ignáce, v Praze při arcibiskupském gymnasiu, v Hradci Králové, v Benešově, na Velehradě a na sv. Hostýně žije celkem 158 českých členů tohoto proslaveného řádu.

## Nejslavnější český Jesuít.

Nejslavnějším českým jesuitou je bez sporu Koniáš. Vždyť o žádném jiném jesuitovi se nenapsalo více článků, o žádném se nikdy častěji nemluvilo, jako právě o něm. Jedni jej hani a tupí, jiní jej hájí a tak se o něm často píše a mluví. A víte, čím se proslavil? Nemilosrdně pánil mravně závadné spisy. Dobrým prospěl, zlé proti sobě popudil.

700 let chrámu.

Letos v Blansku poblíže Brna a poblíže proslavené Macochy oslavovali 700leté výročí založení tamního chrámu Páně. Lidé se mění, Bůh a víra zůstávají bez změny. „Když se v světě vše mění, Ty sám jsi bez proměny.“

Mistr Kubelík.

Proslavený český houslista byl 10. prosince 1940 pochřben v Praze z chrámu sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Pohřeb žehem, od mnohých tak chválený, si nepřál. Nedal se proto spálit, nýbrž dal se pochřbit do země. Pravý křesťanský pochřeb je pouze do země. — Ss.

# M A L Y H Á D A N K Á Ř

### Doplňovačka.

1	6	4	7												
2	7	4	5	1	8										
3	2	1	7	3	9	10	11								
4	3	1	10	12	13	5	14	8	1						
5	3	9	13	8	14	15	1	4	10	13	15				
6	16	14	5	4	8	8	1	17	10	18	8	13	7		
7	19	13	15	16	13	3	9	17	23	21	14	22	4	12	13

Vyhledej místa,  
která leží v těchto zemích:

- 1. a 2. Itálie
- 3. a 6. Německo
- 4. Španělsko
- 5. Amerika
- 7. Protektorát Č. a M.

### Doplňovačka.

v	
d	
r	
h	
z	
i	
n	

- kandidát řeholní
- dobrý duch
- cigaretá
- úschovna starých spisů
- houba
- prorok
- strom

- |       |      |     |
|-------|------|-----|
| pasta | pes  | sto |
| brkot | skot | mák |
| let   | oko  | krk |
| pleš  | křen | Nil |
|       | lak  |     |

Do uvedených slov vlož jedno písmeno, aby z nich vzniklo nové slovo. Vložená písmena dají dohromady pékné přání.

### Čiselka.

1 2 3 4 2 kněz běre k nemocnému,  
3 5 1 2 4 často tobě láme hlavu.



Ročník XXIX. ★ Únor 1941 ★ Číslo 6

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská  
v Olomouci, Göringovo n. 16 - Ročně 3 K

## pout za sluncem:

Marie Sedovská.

V jedné zemi lidé zkomírali pro nedostatek světla a tepla; ztratilo se jim totiž slunce, vzdálilo se od nich do neznámých končin. „Nemůžeme žít, musíme mít slunce,“ lkali v úzkostech. „Kdo najde to slunce, kdo nám je vrátí?“ Tu se nabídl jeden statečný rytíř, že půjde hledat slunce; i vydal se na dalekou cestu. Šel, dlouho šel, až se dostal do velkého pralesa záhad. Zde nebylo žádné stezky a hustá tma naplnila chodce velikou bázní; bezradně zůstal státi. Tu zaslechl temné hlasy duchů. „Smrt tebe čeká a po smrti není nic! Zajdeš jako zvíře, zanikneš úplně,“ mluvil jeden ten hlas. „Není Boha, není věčnosti.“ Tu rytíř zvolal: „Odstup, duchu nevěry, ztrať se v pekelné propasti! Já nechci naslouchat tvým bezbožným slovům! Nikdy bych s tebou nesouhlasil, neboť uznávám za pravdu to, čemu mě učila zbožná matka!“

Tu se ozval druhý duch: „Nečekej, že dojdeš cíle! Marně se namáháš, marnou cestu konáš! Zde v tomto pralese tě stihne hanebný konec. Ale nečekej, až tě přepadnou loupežníci a až tě umučí; učň sám konec svému životu a to hned! Zde máš smrtící jed, požij jej a bude ti dobré, ujdeš všem strastem!“ „K zoufalství mne ponoukáš, druhu bídného Lucifera?“ zvolal hněvivě rytíř. „Ne, neposlechnu tě! Zoufalství je těžkým hříchem proti Bohu! Nedopustím se takového hříchu, ale budu raději trpět, budu se namáhat a obětovat pro dobro do posledního dechu. Však vím, že jednou budu za vše odměněn!“

Tu začal třetí duch: „Nenávist hlásám, nenávisti tě chci naučit! Musíš proklínat ty, kdo tě poslali na cestu, kdo zavinili tvoje útrapý v tomto pralesi! Jsou to tvoji spoluobčané, ti hanební skuhrhalové, kteří stále volali po slunci a vyštvali tě, abys šel to slunce hledat.“ „Oni mne nevyštvali, já sám jsem prohlásil, že podniknu pout za sluncem,“ mluvil rytíř. „A já je miluji, všechny ty své spoluobčany, já toužím pomoci jím a způsobiti jim radost.“

„Marně toužíš po věcech nemožných,“ ozval se čtvrtý duch. „Zanech té pošetilé touhy. Nepřej si nic jiného, než dobře jít a dobře pít, k jakýmsi nedostupným ideálům zraky neobracej!“ „Ať se hned ztratíš, duchu sobectví, neboť se mi protiví tvoje názory! Já prahnu po dosažení velikého cíle — pochopení krásy nekonečného Slunce a toužiti budu po něm až do posledního dechu!“

Tu vece pátý duch: „A nač hledáš jakési neznámé slunce? Mysli si, že ty sám jsi sluncem, že záříš světlem svého rozumu a jiné záře nepotřebuješ!“ „Umlkní, duchu pýchy, nedopřeji sluchu tvým nadutým řečem! Pýcha se Bohu protiví a já se jí nechci oddat. Uznávám ponízeně svou slabost a bezmocnost, vím, že nic nejsem a že vším je Král králů.“

Zlí duchové zmizeli a rytíř uslyšel libezný zpěv pěti víl, nad jejichž hlavami se vznášely světlíkující svatojanské mušky. Jedna víla — v nádherné bílé šaty oděná — přistoupila k rytíři s pochodní v ruce a pravila: „Jsem Víra. Za to, že ses odmítl zlého ducha Nevěry, budu tě provázeti a svou pochodní ti ozařovati cestu.“

Pak přistoupila k rytíři víla v zelených šatech řkouc: „Jsem Naděje a dám ti odplatu za to, že ses vzdoroval duchu Zoufalství; vidíš, kde vztáhnu ruku, tam se ukáže zelená stezka a po té půjdeš, abys šťastně vyšel z tohoto pralesa záhad.“

Třetí víla — v růžových šatech, vztáhla ruce nad hlavou rytířovou a zehnala mu řkouc: „Jsem Láska a z dlaní svých vysílám hřejivé parský, jež do tebe vlejí sílu, abys neumdléval na své pouti a necítíš únavy.“ „Jaké teplo se rozlévá kolem mne, jaká odvaha a nadšení mě naplnuje,“ zvolal radostně rytíř.

Tu k němu přistoupila čtvrtá víla v žlutých šatech a pravila: „Jsem Touha. Tam v dálí, viz, bělají se štíhlé věže paláce, k němuž tě přivedu.“ Rytíř skutečně spatřil ty věže a projevil přání, dostati se co nejdříve k nim.

Posléze se ujala slova pátá víla, která měla modré roucho jako řídka: „Jsem Pokora a dovedu tě tam, kde nejpokornější Vladař má své sídlo. Pohled tam, kam vztahuji své paže.“ Rytíř se zadival směrem k paláci a hle, palác se proměnil v jeskyni, kde v jeslích na slámě leželo malé Děťátko, a nad jeskyní plálo slunce takovým jasem, že rytíř nemohl na ně pohleděti, že musil klopiti zrak před jeho leskem. To slunce tvořilo jako by odraz — nad hlavou Děťátko vykouzlilo malé bílé slunečko, jakousi glorioli, v níž byla písmena IHS. A ta gloriola vypadala jako hostie. Místo jeslí objevil se najednou oltář a na ném plálo slunce — Hostie. „Tam je cíl tvé pouti, tam tě zavedeme,“ hovořily víly a rytíř je následoval, pln radosti a útěchy. Šel, stále šel, necítě

únavy ani bolesti, necítě hladu ani žízně. Konečně došel cíle — nalezl Slunce a poznal, že tím Sluncem je Ježíš Kristus, přítomý v bílé Hostii na oltáři, toho paláce, jehož bílé věže ho tolik lákaly, totiž chrámu. Rytíř poznal moc božského slunce a naučil i své spoluobčany tuto moc velebiti. Spoluobčané jeho po čase se stali šfastnými, do jejich krajině přišel život, protože tam svítilo Slunce eucharistického Boha.

## JAK KARLIČKA "ONEMOCNĚLA."

Karlička dostala od Ježíška pod vánočním stromečkem pěkné sáňky. To bylo radosti! Vždyť takové sáňky byly její touhou už dávno! Ale Ježíšek jí nakládal jiné věci, zvláště obrázkové a pohádkové knihy. Byla jim také velmi ráda, neboť mohla ty nejhezčí pohádky předčítat mamince a tatínkovi. Přece však brusle nebo sáňky by ji byly neobyčejně potěšily. Napsala tedy letos Ježíškovi svoje přání. A hle! Zrovna takové sáňky, jaké ukazovala mamince v jednom obchodě za výkladem, jí Ježíšek naložil!

Ještě větší radost měla, když napadl snih. S přítelkyní Žofkou, která také dostala od Ježíška takové sáňky a přišla se s nimi pochlubit, se smluvily, že odpoledne půjdou spolu do sadů zkoušit, jak se na těch sánkách jezdí. Protože Žofka byla už větší a rozumné děvče, pustila maminka Karličku s ní a prosila ji, aby na toho divocha, jak Karle říkala, dávala pozor, aby se mu něco nestalo.

V sadech bylo mnoho dětí. Všechny se sáňkami. Žofka s Karlou se vmlisily mezi ně. V tom k nim přiběhl bratr Žofčin, Jenda. Chtěl, aby mu sestra půjčila sáňky. Žofka požádala Karličku, dovolí-li, aby mohla s ni jezdit na jejích sánkách. Karlička ihned svolila. Jenda tedy si vzal sáně sestřiny a odešel mezi kluky.

Žofka s Karlou vylezly na kopec, odkud se sjíždělo. Žofka si sedla do předu na sáně a za ní seděla Karlička. Sjeli dolů, pak ještě přes jeden nízký kopeček a zase dolů. Oběma se to velice líbilo. Rychle se vraceely zpět na kopec, táhnouce sáně za sebou. Tak to opakovaly bezpočtukrát.

Karlička dostala žízeň. Začala ji hasit sněhem. A to se nesmí! Polýkala ho plné hrsti.

„Co to děláš, Karlo? Vždyť se zachladíš!“ volala na ni Žofka, když uviděla, co dělá.

Karla neuposlechla a jedla sníh dál. Za chvíli jí bylo zima. Prosila Žofku, aby už šly domů. Byla velmi přestydlá.

Maminka uložila Karličku hned do postele. Uvařila čaje a Karlička se musila potít. Ale druhého dne měla vysokou horečku. Naříkala, že jí bolí žaludek a celé tělo. Znovu se potila. Horečka sice trochu klesla, ale k večeru byla opět vysoko. Polekaná maminka zavolala lékaře. Poznal, že Karla má zápal plic. Ztratila úplně chuf k jídlu a na prsou ji bolestně píchalо. Teď se musela potít stále a pít hořké léky. Hubla vůčihledě. Byla už jen jako pápérka. Lékař maminku těšil, že zas bude dobře, ale také jí řekl, aby sebe a Karličku odevzdala do vůle Boží a připravila se na všechno.

# Čím se budeš chránit?

Myšlenkou: Cy by tomu řekli rodiče? Maminka? Babička? Každý

Karličku přišel navštíviti pan katecheta, když se od dětí ve škole dověděl o její nemoci. Byla velice ráda a sama jej poprosila, aby jí donesl Ježíška, neboť dokud byla zdráva, chodívala týdně nebo za čtrnáct dní s maminkou ke sv. přijímání. Velebný pán se poradil s maminkou a slíbil, že příjde v neděli dopoledne.

V neděli připravila maminka všechno pro zaopatřování. Stůl přikryla bílým ubrusem. Postavila naň kříž, vedle něho dvě svíčky hromničky, a na boky květináče s chřestovým listem. Na levou stranu postavila na stůl talířek s trohou soli a kůrčíčkou chleba. Vedle sklenku se svěcenou vodou, do které ponořila kytičku chřestu s dlouhou stopkou. Na druhou stranu stolu postavila také talířek se šesti kousky čisté vaty a vedle zase sklenku čerstvé obyčejné vody a lžíci.

Karlička se dívala slabým zrakem na ty přípravy a viděla, jak maminka potají si utírá oči. Nemohla pochopit, proč. Vždyť přece příjde Ježíšek a pomůže. V to pevně doufala. Náhle si vzpomněla, že před svatou zpověď ještě maminku neodprosila, jak to vždy činívala.

„Maminko!“ volala slabým hlasem.

Maminka k ní přistoupila:

„Co bys ráda, miláčku?“

„Mamičko, prosím tě, odpušť mi, čím jsem tě zarmoutila!“ hladila ji Karlička po ruce.

„Já nevím, čím bys mne zarmoutila, Karličko!“ Jen se uklidní!“

„Ó, ano, mamičko! Nejvíce mne mrzí, že jsem jedla ten sníh!“

„Na to už, miláčku, nemysli! Velebný pán ti to jistě odpustí, když toho tak lituješ, a Ježíšek tě zase uzdraví!“

Karlička se utišila. Maminka ji upravila peřinku pod hlavou, uhladila přikrývku a vyměnila obkladek kolem čela.

Vtom bylo slyšet na chodbě jemné zacinkání. Maminka otevřela dveře, v nichž se objevil ministrant se svítilkou a zvonečkem a za ním velebný pán. Pak vešlo několik žen. Byly to sousedky a známé. Provázely Pána Ježíše a přišly se pojívat na nemocnou.

„Pokoj domu tomuto a všem, kteří v něm přebývají!“ pravil velebný pán, přistoupil ke stolu a položil naň schránku s Tělem Páně. Maminka mu přistavila dole ke stolu stoličku, na kterou si klekl. Do ruky vzlal kytičku z chřestu, namočil ji do sklenky se svěcenou vodou a pokropil všechny přítomné i nemocnou, a pak se pomodlil krátkou modlitbu.

# initi proti hříchu?

Kam bych přišel, kdybych zemřel ve hříchu? Duše má byla  
okvрniti roucho křestní nevinnosti!

Nato vstal a šel k lůžku. Všichni, i ministrant, odešli do kuchyně. Tam se modlili nahlas bolestný růženec.

Velebný pán si sedl vedle lůžka na židli, požehnal Karličku a povídá:  
„Jak se daří, Karličko? — Bolí hlavička, bolí?“

Karlička pokývla hlavou a zašeptala:

„Velebný pane, odpustite mi to?“

„A co ti mám odpustit, drobečku?“

„Že jsem jedla sníh a onemocněla.“

„Jsi dosti potrestána, že ses neposlechla. Poviš mi ještě, co jiného by ses ráda vyzpovídala a já ti dám rozhřešení a potom Ježíška, ano?“

Karlička na sebe požálovala všechno, co věděla, od své maličkosti a slzičky jí stály v očích, když končila:

„To jsou moje hříchy. Srdečně jich lituji z lásky k Pánu Bohu a pevně si umíňuji, že se opravdu polepším.“

Velebný pán udělil nemocné rozhřešení. Když ji znamenal vatým křížem, zhožně se požehnala. Pak se s ní promodlit Olčenáš a Zdrávas za pokání. Nato přistoupil ke dveřím do kuchyně a otevřel na znamení, že všichni už mohou veštít.

Poklákal bokem a velebný pán se pomodlit krátce modlitbu před svatým přijímáním. Pak otevřel schránku s Tělem Páně, pozdvíhl v ruce svatou Hostii a pravil hlasitě třikrát:

„Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou (a do srdce mého), ale tolíko rci slovem a uzdravena bude duše mál!“

Ministrant zvonil a všichni i Karlička se bili v prsa a říkali ta slova s knězem. Ten přistoupil k loži. Za ním maminčka se sklenkou čisté vody a lžíčkou. Karlička otevřela ústečka, položila jazyk na spodní ret a zbožně přijala Tělo Páně.

(Pokračování.)



Lidové závody.

Archiv MCM

# MALÝ LAKOMEC. Pokračování.

Tak končil velebný pán hodinu náboženství a dodal, když zvonilo: „A nyní se pomodlíme za všechny lakomce, aby se polepšili a zachránili svou duši. Ve jménu Otce . . .“

Když velebný pán vycházel z třídy, slyší na chodbě za sebou rychlé kroky. Byl to Karlík. Spěšně přistoupil k němu a pravil zkroušeně: „Velebný pane, prosím vás, odpusťte mi to. Vím, že to víte od tatinka. Já to napravím.“

„A nebudeš už nikdy lakomý?“ ptal se velebný pán.  
„Nebudu. Uvidíte!“

„Věřím ti, hochu. Pomodlím se za tebe, abys vytrval.“ Velebný pán Karlíka pohladil a ten se radostně vrátil do třídy. Byla přestávka. Karlík vytáhl přesnídávku, kus buchty a dvě jablíčka. Ale nepustil se do nich, nýbrž šel do zadní lavice, kde seděl Pepík, synek obecního hledače. Věděl, že Pepík nikdy na přesnídávku nic nemá. Nabídl mu tedy polovici buchty a větší jablko. Pepík, toť se ví, s chutí přijal a hladově se pustil do jídla. „Jsi hodný, Karlíku,“ povídá. „Kdyby tě někdy chtěl někdo bit, řekni mně, já tě budu bránit. Však víš, co umím.“

Karlík se podíval mimoděk na jeho zatahou, osmahlou pěst: „Zitra ti dám zas. A budeš-li mít někdy hlad, řekni mi,“ povídá Pepíkovi, jenž spokojeně přisvědčil.

Když přišel Karlík domů ze školy, byla první jeho cesta do zahrady pro „poklad“. Otevřel pytlík, sáhl doň, vytáhl hrst „drahocenností“ a zvolna je nechal padat nazpět. Pak s povzdechem pytlík zavázal a šel rovnou k tatínkovi.

Tatínek se velmi podivil, když mu pytlík mlčky podával: „Už nepotřebuji, Karlíku, maminka našla jiné knofliky k mým kalhotům. Od lakomce a lháře nechci nic.“

„Tatíncu, prosím tě pěkně, odpusť mi to, já už budu jinačí, uvidíš!“ prosil Karlík s pláčem.

„To je něco jiného,“ pravil tatínek, „dej sem!“ Vzal pytlík, vysypal na stůl jeho obsah, vybral knofliky a mince: „Knofliky dej maminec a ty mince si schovej zde do pokladničky,“ a podával Karlíkovi velkou hliněnou hrušku s podlouhlým otvorem nahore. „To ostatní zahod, nebo také odevzdej maminec, ať si vybere, co potřebuje. Do pokladničky si střádej peníze, které ušetříš, ale rád z toho uděluji sem tam na vykoupení černoušků, hodným žebrákům a na jiné dobré věci. Mlsání se neuč. Budeš-li mít chuť na něco sladkého, řekni maminec a ona ti dá kousek cukru nebo jinou sladkost, protože ji rostoucí tělo potřebuje. Také si předplat nějaký dobrý časopis, třeba „Pán přichází“, „Anděl strážny“, „Květy mládí“, „Černoušek“ nebo jiný. A ted mi podej ruku a slib, že už nikdy lakotit, lhát a krást nebudeš!“ Karlík vložil svou ručku do tatínkovy a radostně stiskl. Otec se sklonil a políbil hocha na čelo:

„Ted jsi zase můj hodný Karlík,“ pravil a usmíval se. — Od té doby byl Karlík jako vyměněn. Všichni měli radost z této změny. Jen dábel nikoliv. Snažil se v Karlíkovi udržet a zesilovat zálibu v penězích.

Tatínek brzy poznal, že hliněná hruška s mincem je opět Karlíkovi nejdražším pokladem na světě. Co chvíle pozoroval tajně, jak si Karlík mince přepočítává a s nimi se laská.

(Dokončení příště.)

## KRÁL POUSTEVNÍK.

*Podle kronikáře Kosmy vypravuje J. M. B-ský.*

Zajisté, milé děti, slyšely jste ve škole o slavném moravském králi Svatoplukovi, jak nabádal své tři syny Mojmíra, Svatopluka a Svatoboje, aby byli svorní a milovali se láskou bratrskou.

Brzy potom r. 894 král zemřel.

Kronikář Kosmas vypravuje o smrti tohoto slavného panovníka tuto báj:

Svatopluk byl v posledních letech svého života zasmušilý, jako by ho trápilo, že zradil strýce svého Rostislava, a že jeho vinou bylo podvráceno velebné a záslužné dílo svatých apoštolů Cyrila a Metoděje.

Když r. 894 Svatopluk byl v táboru svého vojska, tu za večerního sera, aniž toho kdo zpozoroval, náhle z ležení zmizel. Vysvětlovali si to, že z lítosti nad svými hřichy umínal si konati pokání.

Nemýlili se! Nedaleko ležení, mezi rozsáhlými a lidu málo přístupnými lesy, vypíná se hora Sobor.

V těchto nepřehledných lesích žili tři poustevníci, kteří za Svatoplukovy pomoci si v této pustině vystavěli malý kostelík.

Tam zaměřil král. Aby ho nepoznali, oholil svůj krásný vous a oblekl roucho mnicha. Sedl na koně a ujízděl k hoře Soboru.

Měsíček již vystoupil nad hory, když vjel pod koruny staletých stromů.

Na skrytém místě vytáhl pod dlouhým rouchem ukrytý meč, naposledy pohladil věrného koně a utál mu hlavu. Zakrvácený meč skryl hluboko do země a volným krokem se ubíral k poustevně, jež byla přibytkem tří mnichů.

Slunko vystoupilo již nad okolní vrchy, když stanul u dveří kostela. Vešel, poklekl a nábožně se modlil.

Před oltářem klečeli tři mniši a vykonávali každodenní ranní pobožnost. Dlouho, dlouho se modlili. Konečně vstali a volně odcházeli.

V tom spatřili klečícího krále, ale nepoznali ho. Zastavili se a nejstarší, muž vysoké postavy s dlouhým jako snih bílým a až na prsa sahajícím vousem, promluvil:

„Již dlouho dobu nevkročila lidská noha na tato opuštěná místa, až dnes přišel jsi ty k naší poustevně. Rci, kdo jsi a co zde hledáš?“

„Otče! Jsem veliký hříšník a přicházím se káti za viny spáchané. Prosím, přijměte mne mezi sebe a spojte modlitby své s mými, aby Pán tam na nebesích odpustil mi hřichy mé.“

„Vstaň, synu, pojď s námi a doufej! Nevystihlé je milosrdenství a slitování Otce našeho tam na nebesích. On vyslyší modlitby tvé a odpustí ti provinění tvá.“

Odvedli Svatopluka do svého nuzného obydlí a pověděli mu, jak tráví život v této pustině.

Tak neznám žil král mezi poustevníky, až když cítil, že života jeho již nakrátce, povolal je k svému prostému lůžku a vyznal, že je král Svatopluk.

Zaplakali mniši nad smrtí svého dobrodince a dlouho modlili se za spásu duše jeho. Tak podle staré kroniky vypravoval si moravský lid o smrti svého velikého krále.

#### Krásná prosba:

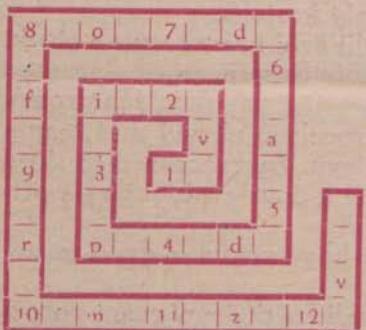
Bl. Julius Eymard měl 5 roků. Rád by býval šel ke sv. přijímání, ale nesměl. Jeho sestra však chodivala častěji, neboť byla již dospělejší. I prosil ji malý světec: „Ty jsi velmi šťastná, že smíš často jít ke sv. přijímání. Přijmej tedy alespoň jednou za mne!“

„A co ti mám vyprositi?“ tázala se sestra.

„Vypros mi ctnost dobrotvosti a čistoty, a abych se jednou mohla stát knězem.“ Jak vzácná to prosba! A byla v hojnosti vyslyšena. Nechtěl bys prosit podobné?

## M A L Y H Á D A N K Á Ř

### Řetězovka.



vislostí čtená písmena místo čísel dají název známého časopisu dětského.

1. Venkovská dívka. 2. Výnos (latinsky). 3. Drahotek. 4. Starozákonné jméno kněze. 5. Křestní jméno ženské. 6. Křestní jméno mužské. 7. Jméno z dějin starozákonních. 8. Starozákonné šat. 9. Vesnice v Sudetech. 10. Tonina hudební. 11. Vesnice u Olomouce. 12. Křestní jméno muž. — Čísla znamenají počátek slova a zároveň konec předešlého slova. V sou-

### Koniček.

tom	všu	tak
nej	až	svě
tě	v	de
bys	led	bu
deš	vú	rati
a	****	pla
kol	umí	vše
ský	kat	Ja
ti	ty	usmí
mohl	blon	bu
de	va	se

### Rozluštění.

Z čísla 1. Kolenko. — Náboj, nápoj. — Lazar. — Anděl Páně. — Jan Kozina. — Z čísla 2. Desatero Boží. — Už jest podzim. — Erfurt, Berlin, klerik, cholera, Tanger. — Rukavice. — Nos. — Z čísla 3. Odpočinutí věčné dej všem zemělym, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Amen. — Adam, dáma, aman, mana. — Listopad. — Čestmír. — Z čísla 4. Veselý Nový rok. — Pán přichází. — Svatý Michaeli archanděli, opatruj nás v boji proti zlosti a úkladům dáblovým — Bez, fez, jez, mez, rez. — Milostiplné vánoce. — Z čísla 5 Rím, Milán, Hamburg, Barcelona, Buenos Aires, Kolín nad Rýnem, České Budějovice. — Nazaret. — Veselý Nový rok. — Bursa, rebus.

### Přesmyčka.

## VÍT SLADÉVA

### LEV KOTIC

e = ě

Které předměty mají tito 2 žáci nejraději?

# ŘÁD PŘICHÁZÍ



Ročník XXIX. ★ Březen 1941 ★ Číslo 7

## Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasilá Matica cyrilometodějská  
v Olomouci, Göringovo n. 16 - Ročně 3 K

### mnoho zmůžeš.

Děti často prosí. A víte proč? Děti jsou si vědomy své slabosti. Proto spolehají na dospělé a žádají je o pomoc a ochranu. A kdo by pohrdl dětskou prosbou?

Podobně si váží dětské prosby i Pán Bůh. Má děti rád a ochotně je vyslychá. Chceš toho doklad?

8. prosince minulého roku zasvětila se olomoucká arcidiecése a ještě dvě jiné diecéše Panně Marii. Při zasvěcení byla všude velmi veliká účast. A ta zbožnost! Kolik lidí tehdy přišlo ke sv. přijímání! A na tak krásných výsledcích měly znamenitý podíl i děti. Mnoho dětí se modlilo, mnoho dětí přinášelo za zdar zasvěcení oběti a sv. přijímání. A Pán Bůh vyslyšel prosby dětí. Požehnal a dílo se znamenitě podařilo.

Pro děti se rád Pán Bůh smilovává. Lod' na moři. Lodí zmítají divé vlny. Již se lod' téměř topí. I statní a otužilí lodníci blednou. Již jen Pán Bůh může pomoci. A v té nesmírné tísni spatřil kapitán lodi matku s dítětem v náručí. Učinil několik smělých skoků na zmítající se lodi, mžíkem vyrval matce dítě z náručí, pozvedl je k nebi a zvolal: „Ó Pane, pohledni na toto nevinné dítě a pro ně smiluj se nad námi.“

A Pán Bůh vyslyšel tuto prosbu.

Čím dříve vyslyší Pán Bůh děti, když se modlí!

Děti, znova je třeba, abyste se hodně modlily. Blíží se doba velikonoční. V dobu velikonoční je každý katolický křesťan povinen přijati svátosti: Jítí ke sv. zpovědi a ke sv. přijímání. Bohužel je ještě mnoho

lidi, kteří svých náboženských povinností v dobu velikonoční neplní. A tu děti, musíte vy pomoci. Je třeba hojných modliteb, aby mnozí v dobu velikonoční se upřímně zpovídali a zbožně přijali Tělo Páně. Děti, budete se modlit? Svými modlítbami přece mnoho zmůžete!

Ss.

## JAK pomůžeš?

Vidíváte stavěti dům. Kolik tu lidí pracuje. Jeden nakreslil plány, jiný nachystal cihel, jiný pálit vápno, jiný kopal základy, jiný namíchal maltu a ji nosí a jiný staví. Jaká to krásná spolupráce!

Milené děti! Pán Bůh staví též krásný palác, a to palác nebeské blzenosti. A do toho paláce chce přivésti všechny lidí. Ovšem žádá po lidech, aby chtěli do nebe přijít, žádá, aby si lidé nebe zasloužili. Pán Bůh si přeje, aby všichni lidé se stali katolíky a jako katolíci aby každý rok o velikonocích přišli ke sv. zpovědi a ke sv. přijímání. Toto Pán Bůh chce. A je tomu tak? Nikoliv. Ještě mnoho lidí nechodí ke sv. zpovědi. Ani všichni katolíci nepřicházejí. Nejdou ani v době velikonoční. I ty, milé dítě, máš pomáhati, aby mnozí přicházeli ke sv. přijímání v době velikonoční.

Ty se ptáš: „Já mám pomáhati? Vždyť nevím jak!“

I. Milé děti, přičiněte se, aby všichni vaši spolužáci a spolužáčky přišli v dobu velikonoční ke správě Boží a ke stolu Páně.

1. Předně si vzpomeň, který z tvých spolužáků nechodívá ke sv. přijímání.

2. Když si uvědomíš, kdo nechodívá, začni se za něho modliti. Kromě modliteb přinášej za něho i oběti. Jdi za něho i ke sv. přijímání.

3. Když ses za něho alespoň týden modlil, promluv s ním. Zapros jej, aby šel s tebou ke sv. zpovědi a ke sv. přijímání. Kdyby to nepomohlo, neumdlévej, nýbrž získávej i jiné, aby se za něho modlili. Společná modlitba jistě mu velice prospěje.

II. A co tvoji sourozenci? Bohrudíky, jsou katolíci; avšak chodívají všichni v dobu velikonoční ke správě Boží? Snad. Jestliže však přece některý nechodívá, potom se za něho modli. Když ses vydatně modlil, povzbud jej. Neříkej: „Jdi!“ Naopak vždycky řekni: „Pojď, půjdeme.“ Půjdeme! Ty půjdeš napřed a on s tebou. Tak jedná pravý apoštol.

III. Děti, máte své rodiče jistě velmi rády. Radujte se, že vám rodiče dopřáli dobré katolické výchovy. Radujte se, že vám dávají dobrý příklad a chodívají v dobu velikonoční ke sv. zpovědi. Bohužel jsou však někteří rodiče, kteří nepokleknou v době velikonoční u zpovědnice.

Jestli snad tvoje rodiče nepřicházívají ke sv. přijímání, modli se za ně. A právě za ně se mnoho modlí. Je to tvá povinnost.

Děti, máte své rodiče rády. Nechcete přijít do nebe bez rodičů, proto mnoho a mnoho se za ně modlete!

IV. Dítě! Když jsi někoho získal, a on na tvé modlitby a na slova laskavého napomenutí šel ke stolu Páně, vyhledej si jiného a znova. Kristus Pán ti to hojně odmění. Kterýsi svatý napsal, že ten, kdo duší jiného přivedl ke spáse, zajistil si svou vlastní spásu. Kristus Pán nám

neumělým řekl, že jedna duše je cennější nežli všechny světy. Kdo tedy duši bližního zachránil, vykonal největší čin pro čest a slávu Boží.  
Ss.

## malý LAKOMEC. Dokončení.

Kdysi přišel žebráček k otevřeným dveřím světnice. Karlík právě opět z hrušky vybíral mince a hrál si s nimi. Najednou slyší za sebou prosebný hlas: „Pro milosrdenství Boží smilujte se nade mnou a podajte mi něco nemocné mamince. Dosud jsme od rána nejedli a máme hlad.“

Karlík leknutím div nespadl se stolice, na níž klečel. Chytil hrušku do náruče a nevrle se obrátil na větřelce. Byla to malá Baruška z konce dědiny. Měla ještě dva bratříčky a tři sestříčky. Matka byla vdova a teď ještě i nemocna.

„Jdi odtud!“ vyhrkl Karlík, „nemám — a dej mi pokoj!“

Děvčátko smutně odcházelo.

V noci však měl Karlík divný sen. Zdálo se mu, že vidí Ježíška, jak rozdává žebráčkům peníze. Poznal, že ti žebráčci byli sourozenci Baruščini. Ježíšek je těšil, že se jejich maminka zase uzdraví. Zatím aby si vzali peníze, které jim posílá Karlík, který má plnou pokladničku a slíbil tatínkovi, že bude pomáhat chudákům. On, Ježíšek, že to dobré slyšel. Také slíbil Karlík, že nebude lhát. To také slyšel Ježíšek. Včera se však zapomněl a řekl jejich sestřičce, že nic nemá. Jistě to udělal nevědomky. Nakonec pravil Ježíšek žebráčkům, aby se za Karlíčka modlili, což oni rádi slíbili.

Když se Karlík ráno probudil, vzpomněl si na sen a sotva se oblekl a rychle pomodlil, přišoural se nenápadně ke kredenci, kde stála jeho pokladnička, podíval se na tatínka, jenž ještě ležel v posteli, a když viděl, že tatínek má zavřené oči, vzal potichu pokladničku a na dvoře v kůlničce ji prohlížel. Byla prázdná! Upadla mu leknutím na káměm a rozbila se.

Později vypravoval tatínkoví svůj sen a co se stalo s pokladničkou. Byl pevně přesvědčen, že Ježíšek vskutku rozdal jeho peníze. Tatínek se jen usmíval a povídá: „Tak vidíš, Ježíšek sám ti ukázal, nač jsou peníze: abychom jimi pomáhali bližnímu. Jinou pokladničku již nedostaneš. Dávej peníze, které ušetříš, mamince nebo mně, a když budeš potřebovat, pěkně zapros, a my ti dáme na vše potřebné. Tak si nejlépe lakotu odvykneš.“

Tak se také stalo. Tatínek nebo maminka nikdy Karlíkovi neodepřeli nic potřebného a kdykoli šli kolem kolovrátkáře nebo jiného žebráka, sami dali Karlíkovi nějaký peníz, aby je podaroval. Tak se naučil cítit s bližním a odvykl si lakotu.

-ra.

### Co tomu říkáte?

Před nějakým časem přinesly noviny tuto zprávu. Matka se dostala do sporu se svou dcerou. V hádce dcera uchopila se sporáku hrnek vřelé kávy a vychrstla kávu do tváře matce. Nevzpomínáte při tom na slova Písma sv.: „Zlořečen, kdo necti otce a matku?“

## hrdá evička.

Továrník Paterna měl za městem krásnou vilu. Bydlel v celém prvním poschodi. V přízemí bydlel jeho švagr, inženýr Trojan, a stará teta Apolena. Ve sklepním bytě bydlel domovník Lukáš, jenž měl dvě děti: Andulku a Františka. Továrník Paterna měl jedinou dcerušku, Evičku, která měla asi osm let, a byla velmi hrdá.

Vinna tím byla její matka. Ta byla neobyčejně pyšná a nesnášenlivá. Stále služebná peskovala, že si toho mají velice vážit, mohou-li sloužit u paní továrníkové!

Také je nikam pustit nechtěla, ani v neděli, takže ani na mší svatou chodit nemohly. Nanejvýš odpoledne chvíli na procházku. To bylo vše.

„Žebráci! Ať jsou rády, že slouží v tak nobl rodině! Člověk se jen zahazuje, musí-li se s tím pořád zlobit! Ani toho nejsou hodny!“ říkala často před Evičkou.

Podobně se chovala k domovníkovým. Stále cosi potřebovala v městě, v úřadě, na poště, na nádraží, v obchodech atd., a všechno musel vyběhat domovník Lukáš. Nikdy mu nedala za cestu ani haléře. A byl to chudobný člověk a churavý. Byl krejčím a živil se hlavně správkami.

Jeho děti byly ještě malé. Andulka chodila druhý rok do školy, a František ještě do školy nechodil.

U vily byla také veliká zahrada, v níž musel domovník mnohdy od rána do večera pracovat. Když však ovoce užrálo, paní továrníkové nikdy nenapadlo dátí Andulce a Františkovi trochu rybízu nebo meruněk, jablek neb hrušek.

Od maminky to odkoukala Evička. Kdysi byla na dvoře a honila kočku. Andulka a František ji uviděli a přišli ji pozvat, aby si s nimi hrála, třeba na schovávanou.

Evička se hrdě postavila, zdvihla pyšně hlavu a ani se na děti nepodívala, jen velkopanský procedila zuby:

„Žebráci! Abych se s vámi zašpinila! Však maminka říkala, že se s takovou špinou hladnou nemám zahazovat!“ A obrátila se k dětem zády.

Františkovi to bylo velice líto. Dal se do pláče. Doma se stále ptal maminky, zda je to hanba, že je chudobný, a proč nemůže mít stále nové šaty jako Evička?

Maminka jej těšila jak mohla. Pravila mu, že Ježíšek byl také chudobný a že měl chudobné a hodné děti rád.

To Františka velice potěšilo. Ať jim Evička třebas pohrdá, že jeho tatíček je jen domovníkem a její továrníkem, on si z toho nic nedělá, jen když ho má rád Ježíšek. Bude hodný a bude se rád modlitvá a poslouchat, aby Ježíška nezarmoutil.

S tím krásným úmyslem šel spát. V noci měl krásný sen.

Zdálo se mu, že sedí s Ježíškem kdesi na dvoře na kládě. Ježíšek mu podával ruku a velmi mu ji tiskl, jako kamarádovi, a pravil:

„Jsi hodný, Františku, že se za chudobu nestydíš. Jen se uč a cvič, jako já, když jsem byl malý a pomáhal jsem svatému Josefovi při práci!

Pracuj rád! Já jsem také rád pracoval. Práce je Boží dar a Bůh jí zehná. Obětuj ji vždy Pánu Bohu a bude se ti v životě dobré dařit. Lenivé a pyšné děti rád nemám, i kdyby byl jejich otec továrníkem. Evička zapomíná, že se má řídit mnou a ne maminkou! Já jsem tichý a pokorný srdcem. Můj Otec je všemohoucí Bůh, Pán nebes i země, měl bych tedy být nač hrdý, ale hrst je nejhlopnejší hřich na světě. Proto se říká: Pýcha a hlopost rostou na jednom stromě! Evička, až vyroste, sama to pozná a bude se za to stydět! Modlivej se za ni!"

A tak se také stalo. Evička šla na studie a byla čím dál méně pyšná. Maminka hrst a nesnášenlivost se ji hnusila. Dala se zapsat do Mariánské družiny a chodívala čtrnáctidenně ke sv. přijímání.

Františka a Andulku začala mít velice ráda a kde mohla, jim přilepšila. I do zahrady je s sebou brávala, ač to maminka nerada viděla, a tam jim utrhla zralého ovoce a kvítí.

Jednou paní továrníková těžce onemocněla. Lékař dával málo naděje na uzdravení. Kdysi seděla Evička u nemocné. Maminka ji objala a plakala:

„Ach, mé drahé dítě, co z tebe bude, až já tě opustím!"

Evička se na ni podívala velkýma očima a pravila:

„A zkusila jsi, maminko, i toho nejlepšího lékaře? Ten by tě jistě uzdravil!"

„Myslíš toho z Prahy? Říkala jsem o tom tatínkovi. Slíbil, že mu napíše. Kéž by mne Pán Bůh vyslyšel!"

„Ted jsi jmenovala toho nejlepšího lékaře, maminko! Je to Pán Bůh! Chceš-li, zavolám jej!"

„Jakpak jej chceš zavolat, Evičko? Cožpak někde ordinuje jako pozemský lékař?"

„Ordinuje v svatostánku v kostele! Řeknu panu katechetovi, aby ti přinesl svaté přijímání a zaopatřil tě, budeme se za tebe modlit, já půjdou za tebe k svatému přijímání, a uvidíme, zda se Bůh smiluje!"

Paní továrníková nejprv namítlala, co by řekli lidé, že už musí umřít, atd., jak už to bývá. Ale Evička jí všechny námitky vyvrátila, až konečně svolila a velebný pán ji zaopatřil.

Byla posilněna a potěšena.

Když velebný pán odešel, řekla Evičce:

„Nejvic mne mrzí, že jsem bývala tak necitelná a bezohledná. Co mi



Lidové závody.

Archiv MCM.

ted' ta hrdost a pýcha pomůže? Ležím jako ten Lazar a kdoví, zda se kdy zcela uzdravím. Velebný pán mi otevřel oči. Mám prý svou chrobu přijat od Pána Boha, jako nebeského posla, jenž mně přišel poučit o pravé ceně života. Že nezáleží na tom, jak d l o u h o jsme žili a zda jsme měli všechno hojnost, nýbrž na tom, jak jsme žili a jak jsme užívali svého majetku. Mám radost, Evičko, že jsi se po mě nedala! Jen nebud nikdy hrdou, jak jsem já bývala! Jak to bylo hloupé! Nadutec se Bohu velmi protiví!" —

Evička plakala radosti a líbala maminec ruce.

"Maminko, za něco bych tě prosila, mohu?" pravila.

"Jen řekni, miláčku, co bys ráda, vše udělám, co mohu!"

"Mám totiž různých šatů, je mi to už malé, a zase dostanu nové — mohla bych dát z těch starých některé Andulce?"

"Ach, to se rozumí! Já myslela, co budeš chtít! Jen jí je dej! Co s nimi? Bylo by škoda, aby ležely nepoužity, když v nich může Andulka ještě chodit!"

"Jak jsi hodná, maminko! — A Františkovi bych koupila k Ježíšku za své úspory též hezké nové šaty, smím?"

"Udělej, jak chceš! Co sis uspořila je tvoje a můžeš s tím nakládat podle libosti. Mně uděláš velkou radost, jestli to dítě potěšíš! Otec si to zaslouží. Je řádný a tak málo jsme ho dosud odměnili za jeho poctivou a nenáročnou práci!"

"Jsi zlatá maminka!" zvolala Evička a objala ji.

Od té doby se měly obě děti domovníkovy velmi dobře. Pečovala o ně hodná Evička. Na Ježíška jím udělala neobyčejnou radost svými dárky.

Maminka Eviččina se sice nikdy úplně neuzdravila, museli ji vozit v lenošce, ale nereptala. Děkovala Bohu aspoň za ten kousek života, který jí zbyl, a dělala bližnímu mnoho dobrého.

Ted už se Evička mohla řídit jejím příkladem, a také řídila. Vyrostla z ní velmi krásná a ušlechtilá dívka, kterou měl každý rád. Nejvíce šťastný František a blažená Andulka!

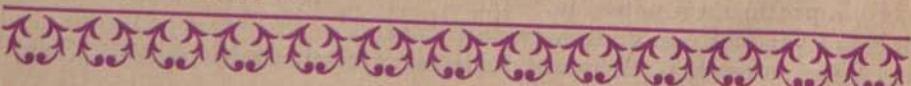
—sky.



## Zdroj posily

Dábel si troufá i na dokonalé lidi. Koho může, každého pokouší ke hříchu. Sv. Simon, zvaný Stylita, stál 37 roků na sloupu, s něhož kázel věřícim. Zil velmi skromně, spánku si doprával nepatrne a přece ho dábel pokoušel neobyčejně prudec. I modlil se vroucně o pomoc. A hle, Pán Bůh mu poslal starčého kněze a ten mu donesl sv. přijímání a udělil mu Je, když ho takto povzbudil: „Buď zmužilý, vytrvale bojuj a nepodlehneš, jestliže si volíš Boha za strážce svého srdece.“ Od té doby světo týdně v neděli přijímal Tělo Páně a to ho silito v boji s pokušitelem, takže znamenitě zvítězil.

Přijď i ty a následuj ho!



## JAK KARLIČKA ONEMOCNĚLA. Dokončení.

Kněz se obrátil, omočil konečky prstů, v nichž držel předtím Hostii, ve lžíčce vody, kterou držela maminka, a pak si prsty utřel o utíráček na stole. Maminka podala lžici s vodou Karličce, aby ji vypila. Při tom políbila Karličku na čelo. Ta však, majíc ruce složené, modlila se v duchu s knězem, jenž krátkou modlitbou děkoval za svaté přijímání jejím jménem Pánu Ježíši.

Nato přijala Karlička svaté Pomazání.

Velebný pán otevřel zlatou nádobku, v níž měl posvěcený olej, namočil do něho pravý palec a potíral jím nejprve víčka nemocné, potom udělal křížek u pravého ucha, pak přes rty a nos, konečně na dlani pravé ruky a na nártu pravé nohy a modlil se:

„Skrze toto svaté pomazání a své nejdobrotivější milosrdenství odpusť tobě Pán, čím ses prohrešila zrakem, sluchem, řečí, čichem, hmatem. Amen.“ Místo pomazané svatým olejem utřel vždy kouskem vaty.

Potom kněz utřel i svůj palec kůrkou chleba a solí na talířku, oplákl ve svěcené vodě, a modlil se, aby Pán Bůh uštědřil nemocné Karličce zdraví těla i duše. Pak jí ještě udělil plnomocné odpustky a zaopatření bylo skončeno. Přítomní povstali a velebný pán, přistoupiv k loži, ptal se Karličky, není-li unavena. Zakývala záporně hlavičkou. Pak jí dal pěkný obrázek s Ježíškem ve svaté Hostii, od níž vycházejí na všechny strany zlaté paprsky. Velmi se jí líbil.

„Pán Bůh zaplať, velebný pane, a přijďte mne zase někdy navštívit!“ zašeptala Karlička a chtěla mu políbit ruku. On však jí dal políbit štólu, pohladil ji a pravil:

„Přijdu, Karličko! Jen si teď odpočin! Budeme se za tebe ve škole modlit, abys brzy zase přišla mezi nás. Sbohem!“

Maminka dala cosi ministrantovi za cestu a vyprovodila velebného pána. Sousedky se rozešly a Karlička usnula. Spala tvrdě až do rána.

Ráno přišel pan doktor a hned zdaleka poznal, že je Karličce lépe.

„Byl u mne včera Ježíšek!“ pochlubila se mu Karlička.

„Hned jsem si myslel, že zde byl ještě jiný lékař, než já. Tos dobře udělala, že přijala Ježíška, Karličko! Buď brzy opět zdrává!“

Horečka velmi poklesla a už nebylo třeba dávat obklady. Ale lékař předepsal velmi hořké léky:

„Vím, že jsi poslušné děvče a že z lásky k Ježíškovi budeš těch léků užívat i když jsou hořké, pravda?“ pravil jí, hladě jí po vlasech.

Karlička slíbila.

Ale, když lékař odešel, a maminka přinesla z lékárny odporný lék, zakuckala se Karlička, když jej přijímal, a prosila maminku úpěnlivě, aby jí ho už nedávala. Maminka velmi zesmutněla, a pravila:

„A cos slíbila Ježíškovi?“ —

Karlička se potom zahleděla na obrázek, který dostala od velebného pána, a hle! Byl to sen, nebo skutečnost?

Pán Ježíš najednou oživil, byl mnohem větší, jako skutečný, přistoupil k jejímu loži a povídá:

„Když jsem vyrostl, pil jsem za tebe ocet a žluč a ty nechceš pít lék, který jsem stvořil?“ a ukázal na láhvíčku, kterou držel andilek na podložce.

„Chceš-li se uzdraviti, musíš pít i hořké věci z lásky ke mně, jenž jsem od malička zakusil tolik hořkosti pro vaši spásu!“

Po těch slovech se Ježíšek náhle opět zmenšíl a ať hleděla, jak hleděla, viděla ho již jen na obrázku ve svaté Hostii.

„Maminko! Maminko!“ volala jako vyděšená.

„Co je, miláčku?“ ptala se maminka, vstavši od okna, kde spravovala punčochu.

„Dejte mi zas toho léku, prosím vás!“

„To jsem ráda, že se jej už nebojiš. Dostaneš chuť na jídlo a zesílíš!“ těšila se maminka, podávajíc jí lék.

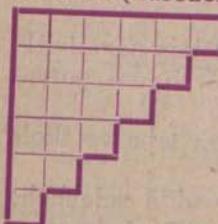
Karličce sice se stáhl odporem obličej a zarazil dech, když lék přijímal, ale přece statečně jej polkla. Tak to činila několikrát za den.

Za tři dny vstala s lože a za čtrnáct dní byla opět po prvé ve škole.

—řa.

## M A L Y H Á D A N K Á Ř

### Roháček (narození Páně).



- město v Palestině  
starozákonné prorok  
bývá v knihách  
lesklý nátěr  
písmeno (foneticky)  
římsky 1000

### Doplňovačka s tajenkou.

*		*
*		*
*		*
*		*
*		*
*		*
*		*
*		*

- opak ducha  
vodní živočich  
pochoutka při zabijačce  
část těla  
část koště  
dědinu (4. pád)  
prudká řeka tvoří

### Záměnka.

- s „p“ ve Slezsku je město známé  
s „t“ seno luční nazýváme  
s „h“ není pěkný ani krásný  
s „b“ před trestem je za čin špatný  
s „r“ na Slovensku hrad zas slavný

### Přesmyčky.

## N A R A Z T E L E S U R Á J E . M

### Pravěkovka.

V pravěkovce výraz smíchu —  
dá ti město, vlasti pýchu.

### Čtvercovka.



- kopec  
pták  
plodí víno  
mohamedán, bůh

# DAH PŘICHÁZÍ



Ročník XXIX. • Duben 1941 • Číslo 8

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matica cyrilometodějská  
v Olomouci, Göringovo n. 16 - Ročně 3 K

## Alleluja!

Kristus oslavěný a vzkříšený stojí před námi.  
Ukazuje nám cestu z tohoto vezdejšího života  
do slávy nebeské a volá k nám: „Za mnou přes  
kríže a trampoty s očima upřenýma na slávu  
nebes! Kdo vytrvá se mnou v soužení a práci,  
bude jednou zpívat přede mnou věčné alleluja  
v nebesích!“



## MALÝ APOŠTOL.

Znáte jméno Ludvíka Veuillota? Je to známý francouzský spisovatel. Žil jen pro tento svět, rád se bavil ve veselé společnosti a o náboženství se mnoho nestaral. Byl sice katolík, ale do kostela nechodil. Nechal však svou manželku vychovávat děti v katolické víře. zatím děti jeho dorůstaly a dobře připravené přistupovaly ke sv. přijímání. Na řadu přišlo poslední. Byl to malý divošek, k němuž musel být nejednou přísnější. Manželka ho ujišťovala: „Jen počkej, až půjde ke svatému přijímání, jistě bude lepší.“ On se jen usmál a nevěřil tomu. A přece: čím více se blížila pro chlapce chvíle sv. přijímání, pozoroval, jak si dává záležet, aby byl co nejlépe připraven.

Kteréhosi dne přihopkoval chlapec k otci do jeho kanceláře a zašperial: „Tatičku, já půjdu ke svaté zpovědi a k prvnímu sv. přijímání. Odpusť mi, čím jsem tě zarmoutil.“ — On přivinul dítě k sobě a pravil: „Zůstaň jen dále hodným a dělej radost mamince i mně!“

Chlapec se pak upřeně zadíval na otce a objal ho kolem krku. Pak ruce opět nesměle spustil a zašeptal: „Tatínku, prosím tě, pojď se mnou též ke svatému přijímání.“ Otec ho najednou přerušil a řekl:

„No, už běž, já teď nemám času, přijd až večer!“

Hošík sklonil hlavu a mlčky se ubíral do jiné světnice. Otci bylo pojednou líto, že své dítě tak najednou odbyl. Šel po špičkách a pozoroval dítě pootevřenými dveřmi. Dítě klečelo a modlilo se za něho. Otec se odplížil zase nazpět ke svému stolu, ukryl hlavu do svých dlaní a hořce plakal. Po prvé v životě. Slzy mu ulehčily . . .

V tom vklouzl chlapec znova do pokoje otcova a skromně a odhadlaně pravil: „Tatičku, moje prosba nemůže čekati. Hled, jak by bylo pěkné, kdybys s maminkou a se mnou šel ke svatému přijímání. Tatíčku, neodřekni mí to. Pán Ježíš tě má tolík rád!“

Otec byl přemožen. Nemohl déle odporovat. Vzal na klín tohoto svého dobrého anděla, na kterého se leckdy přísně zamračil a zlíbal jeho bílé něžné čelo. Pak mu řekl: „Víš, nebyl jsem už dlouho u Pána Ježíše. Musím ho poprosit, aby mi všecko odpustil. Zavedeš mne k svému velebnému pánovi ke zpovědnici a řekneš mu: „Velebný pane, tady vám vedu ke svaté zpovědi svého tatínka . . .“ A tak se to také stalo.

V neděli celá rodina měla velký svátek: všichni byli u svatého přijímání . . . Jak velkou radost měli všichni . . . A kdo měl radost největší? To jiště uhodnete sami.

Milé děti! I vy teď zase půjdete ke svaté zpovědi a ke svatému přijímání. Mnozí už z vás byli. Někdo z vaší rodiny snad ještě nebyl. Modli se za něho, všelicos si odpírej, přinášej za něho oběti a pak mu řekni, jak ho má Pán Ježíš rád a aby šel též ke sv. zpovědi a ke sv. přijímání. Je teď právě doba velikonoční, kdy každý katolický křesťan jede ke svaté zpovědi a ke svatému přijímání. Děti, uděláte to? Pán Ježíš bude vás míti ještě více rád . . . — Tsk.

## **zlostný venoušek.**

Před hájovnou na konci vesnice hrály si na trávníku děti. Byli mezi nimi také jejich andilci a hráli si s nimi. Kromě dětí ty andilky nikdo neviděl. Byli to andělé strážní.

Děti si hrály na kočku a myš. Držely se v kruhu za ruce a pohybovaly se vpravo a zas vlevo a zpívaly:

Kvete, kvete kvítí,  
slunce na ně svítí.  
Zelená se stromeček,  
sedí na něm vrabeček.  
Kočka na něj kouká,  
přenáramně mňouká.

Koco, koco, kočičko,  
vyhlediš si očičko.  
Koco, Koco, Mourku,  
najdi v zemi dourku!  
Nechej vrabce a pojď bliž,  
chyť si raděj myš!

Hraje se takto: Děti se drží v kruhu za ruce a pohybují se rejsem chvílkou doprava, chvílkou doleva. Jedno dítě je kočkou a sedí někde bokem mimo kruh a hledí na strom. Jiné je myškou a sedí v kruhu. Když děti zazpívají: „Nechej vrabce a pojď bliž!“ přiblíží se kočka ke kruhu. Jak děti zazpívají: „Chyť si raděj myš!“, udělají dřep a kočka chňapne po myši, aby ji chytla, nebo ji aspoň pohladila, ale do kruhu za ní nesmí. Myška se ale nesmí dát chytit a proto uskočí, ale nesmí zase z kruhu ven. Podaří-li se kočce myšku chytit, může vejít do kruhu a je zase ona myš. Myš musí ven a dělá zase kočku. Nepodaří-li se kočce po třikrát myš chytit, vymění si úlohy. Po nich nastoupí zase další dve děti, až se všechny vystřídají.

Vitoušek byl kočkou a Helenka myškou. Byla velice mrštná a nedala se mu chytit. To Vitouška velmi mrzelo. Helenka držela v ruce hezkou panenku, co ji Ježíšek naložil pod stromeček. Měla ji velice ráda. Vitouš, aby se Helence pomstil, že se nenechala chňapnout, vytřhl jí panenku z ruky a utíkal přes louku. Helenka za ním. Také s ními běžel jeden andilek. Ale, než Vitouše dohonili, utrhl panence hlavu a z jejího tělička se vysypaly řeziny. Bylo po ní. Vitoušek ji hodil na zem a díval se škodolibě, jak Helenka pláče. Pak si sedl do trávy a posmíval se jí:

„Hela, Hela, Helica,  
utržená palica.  
Kdopak ti ji spraví?  
Vem si hlavu z krávy!“

Helenka si sedla zase o kousek dál a velice naříkala. Vzpomněla si, jak jí maminka napomínala, aby panenku s sebou nebrala, že by se jí mohlo něco stát. Ona neposlechla, a ted bude bita. A to k vůli tomu nezbedníkovi Vítkovi! A ještě se jí posmívá!

Andilek byl velice zarmoucen. Stál stranou a přemýšlel, co by měl učinit. Bylo mu Helenky líto. Ale bylo mu líto také Vítka, že je takový! Zůstane-li zlostníkem a posměváčkem, nebude se Ježíškovi pranic litit. Takové děti Ježíšek rád nemá. To andilek věděl, protože viděl

do nebe, jak je Pán Ježíš zarmoucen nad Vítkem. Tak to tedy zůstat nemohlo. Musí dojít ke smíření.

Proto si andílek sedl vedle Vítka a povídá:

„Těší tě to, Vítku, vidíš-li, jak Helenka pláče tvou vinou? Byls vždy způsobný hoch a nikomu neudělals bolest. Až teď! Helence bolí srdečko, a až se doví tvůj tatíček a mamička cos udělal, budou také zarmouceni. Možná, že i bití dostaneš. Vždyť budou muset tu loutku zaplatit! A víš přece, jak tatínek láteří, když doma něco rozbiješ! Jak tě přivítá? — Jdi a zapros Helenku, ať ti odpustí!“

Ale Vítěk jen pohodil vzdorně hlavičkou: „Ať si Hela pláče! Měla se dát chytit! A kdyby to řekla mému tatínkovi a já dostal, tak jí namelu, co se do ní vlezet!“

Andílek pokračoval: „Andílek strážný musí dnes na tebe v nebi žalovat! Co řekne Ježíšek? Nic ti to srdcem nepohně, že bude nad tebou smutný? míval tě tak rád! Když byls v kostele na mši svaté, díval se na tebe ze svatostánku a vždy se usmíval. Až teď bude asi plakat!“

Vítěk se zamyslil. Vzpomněl si, jak mu právě Helenka, která už byla u prvního svatého přijímání, uměla o Ježíškovi krásně vypravovat. Pravila mu, že kdo chce Ježíška přijat do srdce, musí tam mít krásnou zahrádku a v ní samé voňavé květinky: růže, lilie, fialky a sedmikrásky. Ježíšek se pak mezi nimi prochází a trhá si z nich kytičky, nebo mu z nich pletou andílci v nebi věnečky. Na rok měl jít k prvnímu svatému přijímání! Ale dosud v srdci zahrádku nemá! Rosťte tam leda trní a kopřivy! Do takové zahrádky přece Ježíšek nejdříve!

Andílek pořád dorážel: „Ještě je čas! Pán Ježíš čeká! Nechce věřit, že by měl Vítěk tak zatvrzelé srdce! — Odpros! Odpros!“

Vítěk neodolal. Vstal a šel zvolna k Helence.

„Helenko!“ volal na ni potichu a zakrýval tvář studem.

Helenka osušila slzičky, pohlédla vzhůru, kdo jí to volá, ale zůstala sedět, protože nevěděla, zda to myslí Vítěk doopravdy.

„Helenko!“ zavolal opět Vítěk silněji, „hněváš se na mne?“

Helenka nechtěla ani svým uším věřit. Hned vstala a povídá:

„Co chceš, Vítěčku?“ a pohladila ho po vláscích.

„Nejsi už zlá, že jsem ti tu pannu poškolil?“

„Však mi ji tatínek spraví. Zaprosím ho!“

„A budeš mi zase vypravovat o Ježíškovi?“



Lidové závody.

Archiv MCM.

„Budu, Vítěčku! Umím teď zas o něm nové svaté povídky.“  
„Ty jsi hodná, Helenko! Prosím tě, už se na mě nehněvej! Já se už polepším, abych měl v srdci Boží zahrádku!“  
„Tu je má ruka, že se nehněvám!“ pravila rozradostněná Helenka a stiskla Vítkovi srdečně ručku.

Nato se vrátily obě děti mezi ostatní a hrály si s nimi.  
Andílek sebral se země rozbitou loutku a pustil se tajně do spravování sám. Protože andělé všechno dovedou, podařilo se mu to tak, že ani nebylo poznat, zda byla panenka poškozena. Pak ji odnesl neviditelně do světnice Helenčiných rodičů a uložil ji do kočárku.

Helenka na panenku zapomněla a vzpomněla si na ni teprve až večer doma a začala plakat. Maminka se jí ptala, proč pláče. Pověděla jí tedy, co se stalo, jak jí Vítěk panenku poškodil, ona že za to nemůže, aby byl tatínek tak hodný a panenku jí spravil.

„Co máš pořád s panenkou, popleto?“ pravila maminka, „vždyť jsem panenku viděla v kočárku a nebylo jí nic!“

Helenka běžela ke kočárku a ani očím věřit nechtěla. Pod růžovou příkrývkou s bílou kraječkou ležela milá panenka a jaksi šelmovský se usmívala.

„Tak vidíš,“ povídá maminka, „že jsi popleta! Panence nic není!“

„To jistě udělal andílek strážný, maminko,“ pravila žasnoucí Helenka, a toho večera se dvojnásob zbožně pomodlila modlitbu k andělu strážci.

Druhého dne pozvala Vitka, aby se šel podívat, jak je panenka pěkná a že je úplně nepoškozena.

„To ti ji spravil tatínek?“ ptal se.  
„Anděl strážný to udělal, protože tě chtěl odměnit za to, že jsi odprosil a chceš být hodným hochem,“ pravila Helenka a Vítěk měl radost, že zas má v srdci Boží zahrádku v pořádku a že se na něho Ježíšek už nehněvá. —ský.

## **zLATÝ A STŘÍBRNÝ.**

Jaroslav Michal.

Díváte-li se k modrému nebičku, nenapadne vás jistě nikoho, že tam, na těch obláčcích, které vidíte plouti jeden za druhým, vyvádějí své uličnické kousky andílkové tak, jako vy zde na zemi.

Honí se s jednoho obláčku na druhý, schovávají se jeden druhému, laškují, nemají-li právě nějakou nutnou práci, bud' zaléváním rajských květinek, neb čistěním hvězdiček, neb nemlsají-li právě nějaké dobriny a sladkosti, rostoucí na překrásných keřících v rajské zahradě.

Stalo se jednou, že dva malí neposední andílkové hráli si s barevnými plíšky. Cinkali jimi a kutáleli je. Mezi všemi těmi krásnými plíšky však byly dva, které byly nejkrásnější. Ten první byl celý zlatý, ten druhý celý stříbrný.

Protože ten zlatý byl ze všech nejkrásnější, chtěli jej miti oba andílkové a nechtěl jeden druhému povolit. Začali se proto o něj tahat,

mezitím, co ten druhý, stříbrný, odkutálel se na jiný obláček a tam se na jejich tahanici díval.

Otec nebeský, když zaslechl, jak se o ten zlatý plíšek prou, zahleděl se v ta místa, kde andílkové byli a rozhodl, že jejich spor skončí trestem.

Vyslal na ně větřík, který všechny plíšky rozkutálel a sebral andílkům zlatý plíšek sebou. Když přišli andílkové o zlatý, chtěli oba jak jeden, tak i druhý dosíci plíšku stříbrného. Ale i ten byl uchvácen větrem a kutálel se od nich.

Plíšky rozběhly se po celém nebíčku. Ten zlatožlutý zastavil se v letu dříve. Rozesmál se a od té doby směje se na nás za dne svým milým, hřejivým úsměvem, pod nímž ledy pukají, snih taje, travičky a kvítka probouzí se ze spánku, kouzlí jejich sladké úsměvy a vrací lidem zdraví — je to naše milované slunečko.

Ten stříbrný, kutálel se dále. Ale i on posléze se zastavil a rozjasnil svou líc úsměvem. Svití nám sice o něco později než ten první, zlatý, ale stejně veselé a radostně se na nás směje, byť to bylo i později, již za noci. Je to náš roztomilý měsíček.

Tvářičky obou se na nás usmívají s nebes jako my na ně a proto nás mají rádi, jako my je.



## Na kom záleží?

Táhal se pán: „Proč Lojzík je čím dál tím horší, ač chodívá ke sv. přijímání?“ Kněz odpověděl: „Jak to, že nad ohněm máslo měkne a se rozpouští, kdežto vaříčko tvrdne? Tentýž je oheň a jak rozdílné jsou účinky! Podobně je tomu se sv. přijímáním. Jednoho zdokonaluje a posvěcuje, jiného zatvrzuje. Účinky sv. přijímání nejsou závislé od Krista Pána, nýbrž od toho, kdo přijímá. Kdo zbožně přijímá, přijímá k mnohemu užitku, kdo přijímá bez přípravy, málo má užitků; a kdo přijímá hříšně, ke své škodě přijímá.“



## hořící SRDCE.

M. Sadovská.

„Tatínku, vyplň tentokrát prosbu, kterou jsem ti už mnohokrát přednesla. Zítra mi dovol . . .“ „Ne, nedovolím,“ přetrhl řeč své dcery Ludmily lesmistr Jan Kučera. „Už vím, co chceš, ani to nevyslovuj! Já na to nedržím, co tobě v poslední době mate hlavu. Přece si uvědom, že já i maminka jsme bez vyznání.“ „Ale já jsem pokřtěna, já jsem katolička! Je mi už deset let a dosud jsem nebyla u sv. přijímání.“ „A nepůjdeš ani v 11 letech, ani později! Mě to dost a dost mrzí, že jsem tě musil dát pokřtit. Nebožka babička na to naléhala a já, abych jí vyhověl a abych si u ní udělal dobré oko, jsem poslechl.“ „Škoda babičky, že už není na světě! Ta mi tolík krásného vypravovala o Kristu Pánu! Kdyby zde byla, vymohla by to jistě, abyste mě pustili ke sv. přijímání. Zítra, ach zítra — je svátek Nejsv. Srdce!“

„To nevadi! Nikam nepůjdeš a budeš doma. To jsou moje poslední slova, více mne neobtěžuj!“ Pan lesmistr učinil odmítavý pohyb rukou a Ludmila porozuměla, že má odejít. Vyšla z pokoje otcova, dusíc slzy. Kam se má jít vyplakat? Nikdo jí nerozumí, nikdo, ani maminka ne! Ta říká dcerce, že se pobláznila, že je to pošetilé, po čem dychtí, že dělá hanbu rodičům, známým daleko široko jako lidem „pokrovovým“, kteří zúčtovali s římskou Církví. Služka je nábožensky lhostejná, ta nechápe dívčina zármutku a dva malí sourozenci teprve by jí neporozuměli. Co má dělat?

Odběhla do lesa a tam se ukryla v houští, klekla u jednoho stromu a modlila se. Prosila vroucně božského Vykupitele o pomoc, uzavírala se do Jeho svatých ran. Rodiče ani nevěděli, že tajně navštěvuje jednu ctihodnou sestru v městském sirotčinci, že se u ní učí náboženství a že si vypůjčuje náboženské knihy, které čte v polední přestávce.

Od oné ctihodné sestry se dozvěděla, jaký význam má úcta k božskému Srdci. Uminila si, že musí na zitřejší svátek Nejsv. Srdce přistoupiti ke stolu Páně. U sv. zpovědi byla před odpoledním vyučováním v kapli zbožných řeholnic, zcela sama, že ji nikdo nepovolany neviděl. Jak to nyní zařídit, aby se dostala k sv. přijímání? Ludmila o tom přemítala — a stanovila si plán. Časně ráno ještě za tmy zmizí z domu. Rodiče budou spát a nevšimou si jejího odchodu. Na stole nechá lístek, na němž napíše, že odešla do školy pěšky — o něco dříve a že se o ni nemusí nikdo strachovat. Město bylo vzdáleno 8 km, neb foťtovna nacházela se v lesích, na samotě. Sluha lesmistrův a šofér zároveň, vozil denně dívku do školy autem a odpoledne pro ni zase přijel. Ludmila se těšila, jak tentokrát půjde pěšky — lesními a polními pěšinami, jak dorazí na první mši sv. a spočine s láskou na tom sladkém Srdci nejvýš dobratívého Boha, o Němž slyšela od řeholnice tolik vyprávět! Těšila se tak, že v noci ani spati nemohla. Počítala, kolik odbijejí hodiny, chvílemi jen zdřímla, ale více bděla a a připravovala se na okamžik, až bude u milého Spasitele.

Bylo po třetí hodině, když tichounce opustila lůžko a oblékla se, potom se vytratila jako duch. Aby nevybouřila odemykáním dveří, svezla se oknem v síni, které otevřela, do dvora a ve dvoře přelezla plot. Ruměnec ji zalil tváře, když se ocitla na lesní pěšině. Hořela nedočkovostí, přidávajíc víc a více do kroku, chvílemi téměř pádila, aby už už byla u cíle. Jak tak běžela, tu na kamenité cestě zakopla a upadla. Ucítila bolest v hlavě, jako by ji kdosi omráčil, sáhla si na vlasy a cítila, že jsou zvlhlé. Snad jí teče krev? Ale to nic nedělá, to je asi jen malé poranění. Za chvíli bude dobré, jen trochu si odpočine, položí hlavu do trávy, aby nebolela. Je času dost — potom poběhne rychleji. Dívka zavřela oči.

Živě si představovala zjevení Nejsv. Srdce, jak byla jeho svědkyní sv. Marketa Marie Alacoque. Však hle, jaký div! Vždyť totéž Srdce, které viděla světice v Parais le Monial, je na blízku, září v světelném oblaku, nad lesem se vznášející! Ten oblak sestupuje dolů a přiblžuje se sem. Dívka po něm vztahuje ruce. „Chci k tomu božskému

Srdci bliž, co nejbliž!" šepť u vytržení. „Jak je to Srdce krásné! Hoří v ohni, tak podivuhodném ohni — a neshoří. To je oheň nebeský, v něm se moci ztopit, jaké by to bylo štěstí! Chci do toho ohně, chci, aby se jim i moje srdce zapálilo!"

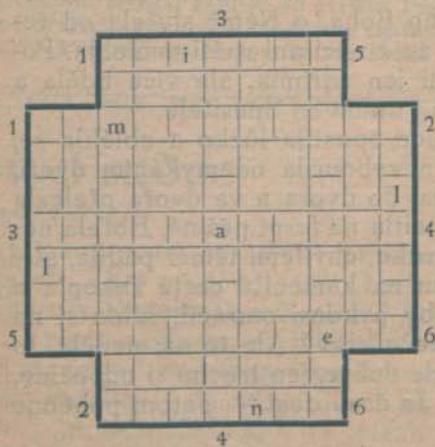
Dívka chce spěchat k hořícímu Srdci, ale tu se jí ukazuje sedm temných postav, které ji zastupují cestu. Ty postavy jsou ponuré, hrůza obchází ubohou. Pokřížovala se a vytáhla z taštičky růženec, políbila křížek a pak jej vytáhla do výše. Temné postavy zmizely, ale místo nich čnělo najednou před zrakem udivené Ludmily — sedm vysokých pahorků. Teprve za těmi pahorky červenalo se v zlaté zátopě světla hořícího Srdce. „Ó pomoz, Královno nebeská, pomoz, abych se dostala ke krásnému Srdci! Pomodlím se ke Tvé poctě svatý růženec!"

Dívka jala se recitovati Zdrávasy prvního desátku. Když desátek končila, objevila se krásná paní v bílém rouše. „Kdo jsi, dobrá vilo?" „Jsem služebnice Královny, kterou vzyváš. Jmenuji se Láska," zněla odpověď. „Ach, dovede mne k hořícímu Srdci! Budu ti za to vděčna." „Jak vidíš, sedm kostrbatých pahorků je překážkou, že nemůžeš k žádanému Cíli." „Chci ty pahorky přejít, přeletět, pomoz mi Lásko!" „Zavedu tě do paláce Útrpení a tam se musíš podrobit zkoušce," řekla Láska.

(Pokračování.)

## M A L Y H Á D A N K Á Ř

### Mřížovka.



1 — 2 = držitel nejv. moci v zemi.

3 — 4 = zakladatelka rádu.

5 — 6 = chutné ovoce.

1 — 5 = křestní jméno české.

2 — 6 = pohoří v Africe.

### Královská procházka.

ta	m	se	jis	tě
ří	da	de	všu	
po	Kde	ří	do	
hos	Bůh	da	bře	

### Stupňovka.

- |   |             |
|---|-------------|
| 1 | souhláska   |
| 2 | řeka v Asii |
| 1 | silák       |
| 3 | náboj       |
| 2 | had         |
| 4 | látká       |
| 2 | látka       |
| 1 | látka       |

### Hádanka.

Vezmi si 2 písmenka ze slepice, 2 z česneku, 1 ze sádla, kmínku a citronu, upec a máš chutnající pokrm.

# PÁN PŘICHÁZÍ



Ročník XXIX. \* Květen 1941 \* Číslo 9

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská  
v Olomouci, Göringovo n. 16 - Ročně 3 K

## MILÉ DĚTI!

Mnohé z vás přistoupí letos k prvnímu sv. přijímání.

Je to chvíle nejslavnější a nejdůležitější ve vašem životě.

Sám Ježíš Kristus, Bůh a člověk, váš Pán a Soudce, se stoupí do vašeho čistého, malého srdečka. Jaká to ne-smírná sláva! Ale tento Ježíš Kristus přichází, abyste jen Jemu patřily a podle slov Jeho se řídily, aby vás jednou mohl vzít do svého království nebeského.

Připravte se tedy co nejlépe!



# BUBLINKY.

Jaroslav Michal.

Jarka a Eva byli nerozluční kamarádi. Bydleli v jednom domě a každého dne si spolu hráli. Byly to jejich nejkrásnější dětské chvíle. Oba měli hraček dost a dost. Jarka panáky, cínové vojáčky, stavebnice, ba i vlak s tunelem a se závorami, Eva zase domečky, ovečky, kraličky, beránka a panenky.

Byla to radostná podívaná na ně, když si spolu hráli. Maminky jejich si alespoň pro tu dobu, co si hráli, oddechly, protože je nezlobili.

Byli to tací caparti, kteří jeden bez druhého nemohli být. A také, sotva jeden z nich měl nějakou novou hračku, hned s ní běžel k druhému se pochlubit, ale nejen to, dokonce mu ji i půjčil, aby si s ní pohrál.

Byly to dvě dětičky, které se dovedly mile a krásně shodnout a pobavit a nikdy se nehádat a neprát, jak to mezi dětmi bývá. Jarka nedovedl si hrát bez Evy, Eva zas bez Jarky. Jednoho odpoledne přiběhl Jarka do bytu rodičů Eviných a držel v ruce nějaký hrneček.

„Co to máš Jaroušku? Něco dobrého? Dej mi také!“ volala nař Evička, sotva vkročil do dveří bytu.

„Dobré to není, ale hezké, uvidíš!“ odpověděl jí Jáša. Usadil se na stoličku, postavil hrneček a z kapsy zástěrky vytáhl slaměnou trubičku, namočil ji do hrnečku a pouštěl tou trubičkou takové hezounké, malé i velké barevné balonky, které se Evě tolik libily! Honila je světnicí, povzbuzovala je, aby létały hodně vysoko, ale což to bylo všechno platné, že byly hezké, když žádný z nich nevydržel a každý praskl.

Evička by byla málem pro ně plakala. Chtěla je všechny schytat a když to nešlo, chtěla je také vypouštět jako Jarka. Hezky poprosila: „Jášinku, naučiš mne je také vyfukovat?“

A víte, že ten malý kuliferda s tím již počítal a že měl v kapse ještě jednu takovou slaměnou trubičku pro Evičku?

Učil ji tomu umění, ale nešlo jí to. Ale netrvalo dlouho a uměla je také vyfukovat a jaké krásně zbarvené! Jakmile se přesvědčila, že je umí vyfukovat, hned běžela za maminkou a chlubila se.

Když se zase vrátila k svému kamarádu, předháněli se spolu, kdo z nich vyfoukne větší a hezčí a kterému výše polétne a jak dlouho vydrží.

Bublinky! Kolik krásných odstínů barev v sobě chováte a tolik milých chvil dětem poskytujete. Dovedete se tak pohádkově zabarvit a vzletnout vysoko a přece pak za kratičkou chvíli prasknete a není z vás zcela nic. Proč?

## UPRCHLÍK.

Jindřich Mošna-Benešovský.

Ve stínu širých lesů v Beskydách pod staletým dubem stála myslivna, v níž bydlel lesní Špaček se svou manželkou a synkem. Byl to pěkný, přízemní domek, krytý šindelovou střechou, na jejímž vrcholu se vynálely parohy statného jelena, jako znamení stavu jejího obyvatele.

V létě chodil Hynek do školy v nedalekém městě, v zimě a v čase nepohody bydlel u pekaře Chramosty na předměstí.

Byl to hodný hoch, ale ač v některých předmětech dobře prospíval, s matematikou byl vždy na štíru.

Byla krásné, červnové ráno, když šel se synkem hajného z nedaleké hájovny zase do školy.

Šel smutný a skoro ani nemluvil. Měl býti vyvolán, a podle toho, jak zkouška dopadne, buď postoupí nebo musí třídu opakovati.

„Ne, ne, toho se nechtěl dočkat!“

Bohužel, obava jeho se splnila. Dané příklady vypočítal většinou chybně a profesor mu řekl, že ho do vyšší třídy nepustí.

Otec byl přísný a chtěl ho za rok dát do lesnické školy a tím by se zase opozdil.

„Ne, nel! Nepůjde domů, uteče!“

Obávaje se předem takového výsledku zkoušky, vzal si s sebou něco peněz ze svých úspor.

Když šli odpoledne ze školy, dal synkovi hajného učení, aby je donesl do myslivny a řekl, že mu je špatně a zůstane u Chramostů přes noc.

Pekařka pranic se tomu nedivila, protože často u nich přespával.

Ráno, dříve než jindy, vstal, koupil si něco pečiva a řekl, že půjde synkovi hajného kousek cesty naproti. Šel, ale hned za městem zabočil v opačnou stranu a spěchal do hor.

Šel celý den, šel přes vrchy a doly, a když večer nad krajem se skláňel, přišel k prázdné salaši. Vešel dovnitř, usedl, aby si odpočinul.

Když měsíc se vyhoupl nad horami, vrátil se pastýř a velice se podevili, jakého má hosta. Chvíli udiveně na Hynka pohlížel. Ten vstal a báču překně pozdravil.

„Kde jsi se tu vzal, chlapče? Co zde na horách hledáš?“

Hynek mu vše vypověděl a prosil, aby ho v salaši nechal, že mu pomůže stádo hlídati.

„Ach, zle jsi, chlapče, udělal, že jsi utekl. Což zapomněls na přikázání Boží, jež praví: „Cti otce svého a matku svou, abys dlouho živ byl a dobré se ti vedlo na zemi?“ Ani si neumíš pomyslit, jak se o tebe doma strachují a dobrá matička naříká. Měl jsi hned ze školy jít domů, vše vypověděti, prositi a zajisté bylo by ti odpuštěno.“

„Vrať se do myslivny a uvidíš, že bude zase dobře!“

Hynek se rozplakal a prosil, aby směl aspoň několik dní zůstat na salaši, a báča, vida rozžalostněho chlapce, svolil.

\*

Co se toto dělo na horách, bylo v myslivně smutno, jako po pohřbu.

Když ani druhého dne se Hynek ze školy nevrátil, a synek hajného řekl, že ho za celý den ani nespátral, dala se paní lesní do usedavého pláče a vždy po chvíli zanaříkala:

„To jsi mi neměl udělati, synáčku můj rozmilý. Ach, kde asi nyní bloudíš, můj jedináčku?“

Pan lesní ji těšil a říkal: „Neplač, však on se vrátí. Možná, že odešel jen k dědovi do Ostružna a brzo zase přijde.“

Když nepřestávala naříkati, poslal hajného k otci paní lesní do Ostružna, aby se přeptal, zda Hynek tam není, ale ten o vnukovi nevěděl.

Hynkovi se na horách líbilo a byl by rád zůstal na salaši třeba až do zimy, ale báča ustavičně ho vybízel, aby se vrátil domů, kde matka stále pláče a naříká.

Po týdenním pobytu na horách rozhodl se Hynek, že poslechne jeho rady a vydá se na cestu k domovu.

Časně ráno, sotva že slunko za hřebenem hor vyskočilo a pohlédlo na zem ze sna se probouzející, s ranečkem, do kterého mu dal báča kus černého chleba a sýra, vykročil ze salaše.

Šel přes hory a doly, přes potoky a pastviny, až k večeru přišel do hustého lesa ke kapličce, v níž visel obraz Spasitele na kříži. Poklekl a vroucně se modlil, aby mu rodiče odpustili a přijali ho zase za syna, že poslušnosti, pílí a vzorným chováním nahradí jím, čím se proti nim prohřešil.

Když se pomodlil, usedl za kapličkou na balvanu, mechem porostlému, a díval se průsekem do údolí, v němž se prostíralo městečko, nad nímž na svahu povlovného vrchu stál kostel a u něj pěkný dům, obklopený ovocnou zahradou.

Únavou zavírala se mu víčka a zvolna usínal. Nevěděl ani, jak dlouho spal a probudil se teprve, když uslyšel kroky a hovor dvou mužů. U kapličky se zastavili a usedli na schůdku u dveří.

„Podívej se na ten dům vedle kostela. To je fara, a včera na trhu prodal farář velkého vepře a má zajisté doma hojně peněz, kterých bychom mohli potřebovat. Znám dobře celý dům. V noci přeskocíme nízkou zed u zahrady, vymáčkneme světlík nad zadními dveřmi, odstrčíme závorku a jsme v domě.“

„Ty, jako vyučený zámečník, hravě otevřeš dveře u kanceláře i zásvuku u stolu. Vezmeme peníze a jak jsme přišli, tak zase odejdeme.“

„No, když je to tak, jak povídáš, bude to snadná práce. Pojdme tedy,“ řekl druhý.

Vstali a šli k městečku.

(Pokračování.)

## Lilie.

„Na, Olinko, vezmi si jeden karafiát, maminka mi dovolila natrhat si celou kyticu,“ nabízel Otík Olince pestrý květ.

„Já mám nejradiji lilie, Otíku, uschovej tykvěty, dáme je u lesa k obrázku Panny Marie, co tam visí na stromě, víš?“ pravila Olinka a zálevala krásný liliový květ, jenž vyrostl jakousi náhodou vedle cesty u jejich zahrady.

„Dnes se mi o něm zrovna zdálo. Viděla jsem Ježíška, jak se dívá

dolů na svět s nebe a podává andílkoví krásnou lilií a praví:

„Jdi dolů na zem a zasad' tuto lilií tam u cesty — pro Otíka, aby již nikdy nemyslel a nemluvil škaredé věci!“ — A když jsem ráno přišla sem, uviděla jsem tu tuto rozkvetlou lilií, zrovna takovou, jakou podával Ježíšek andílkoví. Tak jsem si myslela, že ti ji zaleji, aby nezvadla,“ pravila vážně Olinka.

„To je moje lile?“ táhal se uzardělý Otík. „Však já říkám jen, co jsem slyšel od strýce, ten taková slova mluví, a tak myslím, že to není hřich, když on je už přece veliký a říká to.“

„Je to hřich, Otíku! Jen dobré věci máme po starších opakovat, nikoli zlé a hříšné! Za strýčka se hodně modli, aby před tebou takové nehezké a škaredé řeči nevedl. Zapros jej o to!“ napomnala Otíka Olinka.

„On se mně vysměje!“

„Tak vždycky uteč, kdyby zase začal sprostě mluvit!“

„Uteču, Olinko! Já to také nerad poslouchám!“ sliboval Otík.

„Povím ti, co nám vypravoval pan katecheta o svatém Lojzíčkovi. Lojzíček byl vévodský princ a dokud byl malý, hrával si s hochy pod zámkem na louce. Tu se někdy stalo, že některý hoch vyslovil nějaké nepatřičné nebo sprosté slovo. Lojzíček zbledl jako stěna, chvěl se na celém těle a přestal okamžitě hrát. Všichni se tomu náramně divili a čekali, co udělá. Podíval se na provinilce smutně, vzal jej za ruku a řekl: „Pojď se mnou k potoku!“

Když přišli k potoku, vyhledal Lojzíček v čisté vodě oblásek a začal jím provinilci tříti ústa hodně důkladně. Potom mu je umyl vodou. Když byl hotov, zavedlocha do blízkého háje, kde stál velký kamenný kříž s Pánem Ježíšem. Tam mu poručil: „Klekni si zde pod kříž a dívej se na Pána Ježíše!“ Sám si klekl vedle a takto se modlil:

„Pane Ježísi, tys slyšel tohoto mého kamaráda vysloviti nestoudné slovo, kterým tě zarmoutil a svou duši poskvánil. Smiluj se nad ním! Udělal to nevědomky a už to nikdy říkat nebude!“

Pak oba vstali a šli si opět hrát. Když byl onen hoch zase něco takového řekl, byl by s ním Lojzíček už nehrál a k nim do zahrady jej ne-pustil. Také do nebeské zahrady se jednou dostane jen ten, kdo zde na světě pěstoval lilií nevinnosti a pilně ji zaléval sebepřemáháním a modlitbou!“ Tak nám to říkal pan katecheta.

„Však já si dám, Olinko, už pozor na pusu. Kdybych se přece někdy zapomněl, udělej mi to, jako ten svatý Lojzíček tomu hochovi, ano?“



Lidové závody.

Archiv MCM.

„Myslím, že toho nebude třeba, Otíčku, protože máš Pána Boha rád a z lásky k němu jistě se vždy vzpamatuješ a zdržíš hrubých a neslušných slov, že ano?“

„Budu se snažit, Olinko, ale už pojďme do lesa k obrázku Panny Marie, já jí tam dám ty karafiáty a pomodlíme se k ní spolu, ano?“

„Pojď, Otíku, Panna Maria tě teď jistě ráda uvidí!“

A obě děti ruku v ruce odběhly do lesa ke Královně máje.

„Já budu chodit denně s maminkou na májovou pobožnost!“ chlubila se cestou Olinka.

„Mohu chodit s vámi?“ žadonil Otík.

„Dovolí-li ti doma, můžeš. Zaprosím maminku a ona tě jistě vezme vždy s námi!“

„Ani nevíš, jak se těším,“ pravil Otík, a denně bylo jej vidět s Olinkou před oltářem v kostele na májové pobožnosti. Vaprošovali si vytrvalost v dobrém a zalévali modlitbou lilié nevinnosti v čisté své duši. Ježíšek a Panna Maria na ně hleděli s velikou radostí! —

. Děláte to, děti, také tak?

—řa.

## hořící srdce.

M. Sadovská. (Pokračování.)

Tu se vztyčil před dívkou bílý dům, kam vešla, vedena Láskou. Nejprve byla uvedena do krásné mramorové síně, plné zrcadel. Uprostřed stál zástup bíle oblečených vil, které volaly vstříc Ludmile: „Bud pozdrávena, dívko, ze všech nejkrásnější! Podívej se do zrcadel, jak si půvabná!“ „Ne, nebudu se shlížet v těch sklech, neboť nechci příliš ulpívat na přednostech těla, majíc strach, abych nezanechala duši.“

„Ale přece si všimni, jak ti to sluší! Jsi nejhezčí ze všech děvčat.“ „Co je do krásy tělesné? Ta nemá ceny bez krásy duše, ta pomine. Vždyť každý člověk musí pamatovati, že je prach a v prach se obráti, jak mu to kněz připomíná na Popeleční středu.“ „Avšak i tvůj duch vyniká přednostmi,“ pravila jedna z vil k Ludmile. „Vždyť umíš to, co málokterá z tvých spolužaček ve škole umí. Ty nejlahodněji zpíváš z celé třídy, nejlépe ze všech přednášíš básně, nejkrásněji čteš a píšeš.“ „Na těchto okolnostech si však nesmím příliš zakládat,“ vece Ludmila. „Nesmím se nicím chlubit, co umím, neboť vše, co mám, je od Pána Boha. Moje nadání je dar nebes, já nemám sama o to zásluhu. Kdyby měla jiná divka to nadání jako já, uměla by totéž, co já, ba, ještě více.“ Správně si počínáš,“ pochválila dívku Láska. „Mluví z tebe pokora. Pýcha nemá místa v tvém srdci a to se Pánu Bohu líbí. Nyní pojď do druhé síně.“

V druhé síni, vykládané drahokamy, ležely na velikých hromadách vzácné šperky a zlaté mince, vedle toho koše. Sluha, který zde stál, pravil dívce: „Máš čtvrt hodiny času, po tu dobu ti dovoluji nabírat zlata i šperků, kolik chceš a kolik uneseš.“ V téže chvíli zaslechl Ludmila naříkající hlasy: „Máme hlad, jsme bosí a otrhaní, pomezte

nám!" „To zástupy chudasů kvílejí venku pod okny," podotkla Láska. „Otevřete okna a já budu plnýma rukama házet poklady chudasům," řekla Ludmila. „Ale kdy pro sebe nabereš toho bohatství?" poznal sluha. „Na sebe nemyslím. Dříve jsou chudí a pak teprve já." Po těch slovech házela Ludmila zlato a drahocenné šperky ven. Slyšela hlasy nové a nové, znamení to, že zase jiní chudáci přicházejí. Bylo těch ubožáků venku na tisice a Ludmila si přála všem pomocí; rychle tedy sbírala poklady a házela je do dlani, pod okny rozevřených, házela stále a stále, ač ji sluha upozorňoval, jak mijejí minuty a že je čas, aby dívka pamatovala na sebe. „Nejsem dychtiva bohatství. Jen když mám ty nejnuttnejší věci k živobytí. Raději ať se dá těm, kdo se nacházejí v bídě," tak odůvodňovala svoje jednání. „Čtvrt hodiny je pryč, už dost," zvolal sluha. V té chvíli zmizely hromady se šperky i zlatem. Zvenku se ozývalo volání: „Blahoslovení milosrdní."

Ludmile zazářily oči blahem a tu Láska ji pochválila: „Slitovala ses nad ubožáky. Bylaš štědrá a nepodlehlas lakotě, ač jsi k ní byla sváděna. Za to budeš odměněna duchovními dary."

Po té zavedla Láska Ludmilu do třetí síně, v niž na podiu hudebníci hráli a páry nádherně oblečených jinochů a dívek tančily. Jeden z těch jinochů byl princ, což poznala Ludmila podle obleku, jaký měl na sobě. Princ, jakmile ji spatřil, přišel k ní a nabízel jí rámě se slovy: „Vezmu tě do svého zámku a obkllopím tě nádherou, o jaké se ti dosud nezdálo, ale jen pod jednou podmírkou: Dáš-li se mi úplně do moci, vymažeš-li ze své paměti sesté přikázání Boží." „Ne, toho přikázání musím být pamětliva, stejně jako všech ostatních," odpověděla Ludmila. „Nevidáno o jeden hřich! Ne jeden, ale dva, tři i více hřichů můžeš připustit, když ti nabízím tak velikou odměnu!" „Nabízíš mi odměnu pro život časný, ale jak by to se mnou dopadlo na věčnost? Časný život je krátký, ale věčnost je bez konce. Ta věčnost by potom měla být pro mě neštastná, když bych byla zavřena do pekla?" „Ale, neboj se, není pekla! Jen užívej, dokud jsi mladá, na peklo nemysli." „Číši z tebe nečistota, pryč ode mne!" zvolala Ludmila. „Třebaže jsi princ a máš bohatství, nepůjdu s tebou! Kdybys mi třeba nabízel všechna království tohoto světa, nedala bych se tebou zlákat ke hřichu! Chci zůstat věrna Pánu Bohu a sloužiti mu v ctnosti!" Ludmila se pokřížovala a princ hned odstoupil, jako uštnut hadem. „Jak jsi pošetilá," vysmívaly se Ludmile krásné tanečnice. „Takové štěstí se ti nabízelo a tys je odstrčila." „To nazýváte štěstím, co vede k hřichu? To je právě neštěstí!" „Ano, máš pravdu," přitakala Láska, „hřich je největší zlo. Tys vypověděla boj hřichu — tomu nejohavnějšímu hřichu, k jakému jsi byla sváděna, hřichu nečistoty. Za to ti připravuje Král králů blažený úkryt ve svém Srdci.

„Půjdeme nyní do čtvrté síně." Láska otevřela dveře do krásně zářízeného pokoje, kde na povýšeném křesle - trůně seděla v královském šatě panovnice, obklopena skvělou družinou dvorních dám. Ludmila se zadívala do tváří těch vznešených osob a poznala tváře svých spolužaček. „Ach, je možno, že Anča Dlouhých, ta nejhluopější a nejprotivnější žákyně, která měla dostat dvojku z mravů, je najed-

nou královnou? A v její družině jsou děvčata, která se nevyznačovala ani zvláštními schopnostmi, ani ušlechtilým chováním. „Ty nám jistě budeš závidět,“ řekla královna k Ludmile na uvítanou. „A zvlášť, když ti řeknu, že tobě je určena v této místnosti úloha služebná, že tu máš utírat prach a uklizet.“ „Ráda budu dělat, co mi určeno a vám nebudu závidět,“ odvětila přívětivě Ludmila. „Vždyť Kristus Pán byl Bůh a stal se služebníkem, přišel na svět proto, aby sloužil. Nezáviděl králům a vladařům, že nad ním panovali, nezáviděl Pilátovi jeho skvělé postavení, ale podrobil se jemu a dal se od něho soudit. I já se vám podrobím.“ Ludmila potom vzala prachovku a utřela nábytek, očistila též koberec. Láska ji zarazila v té práci, řkouc: „Již dost, dobře jsi obstála ve zkoušce, překonala jsi čtvrtou ze sedmi hlavních vášní, tož závisť. Pojd' se mnou dále!“

Pokračování.

### Sestry řádu sv. Voršily v Olomouci

přijímají děti do mateřské školy, žákyně do obecné a měšťanské školy, do jednoročního učebného kursu, do dvouleté odborné školy pro ženská povolání (rodinné školy), do živnostenské pracovny pro šití šatů a do kursu pro vaření, šití prádla, šití šatů, vyšívaní, malování a umělecké práce. Všechna oddělení mají právo veřejnosti. Přihlášky přijímá a informace dává ředitelka škol kláštera voršilek v Olomouci, Kateřinská ulice čís. 10.

# M A L Ý H Á D A N K Á Ř

### Doplňovačka (zeměpisná).

i	*	.	i
c	*		n
a	*		r
b	*		a

### Záměnka.

- s „k“ potřebná je v hospodářství
- s „v“ dětem strach nahání
- s „r“ stkví se jako drahokam
- s „b“ v létě chodí chudě děvče

### Navštívenka řeholní.

**Ana Sisel**

### Stupňovka.

- 1 samohláska
- 1 2 ploš. míra
- 3 1 2 dobrý skutek
- 3 2 1 4 netvor z pohádky
- 4 5 6 1 2 nepříjemný hmyz
- 3 1 7 6 1 2 dánská královna

Najděte slova, která jsou složena ze 7 á, z 5 r, ze 3 d, ze 2 m, ze 2 k, z 1 o, a 1 g.